

СТАРТ

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 8 ● 27 юли 1971 ● 25 страници

Издание на ЦС на БСФС

**Любима партийо,
физкултурен привет!**

С ЕДНА МИСЪЛ — ЗА ЧОВЕКА

Богомил Нонев

Съвременният спорт постигна резултати, които изглеждат почти фантастични. Скоростта, далечината и височината са вече такива, че предизвикват удивление. Усъвършенствуванията техника, изцялата пластика, изпълненият рефлекс — това са качествата, които усъвършенстват много по-усилия на силата, на разума, на волята. Пред очите си имаме не само най-добрите спортисти в света (и по-специално в България), но преди всичко най-добрите национални примери, които предизвикват уважението към българския спорт, към социалистическия човек.

И ако се припомня всичко това, то става ясно, че трудно можем да си представим и огромната вътрешна мобилизация на спортиста, и диктата на самоотричането от многото достъпни и лесни удоволствия, и напрежението на разума, ако не съществуват нравствени и политически стойности, които дават смисъл на усилията на тялото и духа. Красотата да надмине себе си, да победиш, да извоюваш още една стъпка в историята на човешкото възможване, да заслужиш радостта на наградата — всичко това не би било онази висока стойност, ако българският спортист не го стори за честта на социалистическата родина, за високото достойнство на нашето общество на бъдещето.

Тъкмо в тази светлина най-добре ще разберем смисъла и значението, което партията на българските комунисти през цялата си 80-годишна история е отдавала на физкултурата и спорта. Тъкмо затова приетата на X конгрес на БКП програма на партията определя физкултурата, спорта и туризма като едно от средствата, чрез които „най-пълно да се използва необходимото време за непрекъснато подобряване на общата и специална физическа култура на човека“. Не по-малко важно и политическо това бе формулирано и в първия доклад на ЦК на БКП пред

X партийен конгрес от др. Тодор Живков.

Сега добиваме още една твърда опорна точка в разсъжденията за мястото на физическата култура в социалистическото общество, за нравствено-политическите устои на нашия спорт, за ролята, която му се отреж да във формирането на новия човек. И когато припомняме за тези, които създават високите постижения, то е именно за да се изтъкне необходимостта от утвърждаването на нравствени, патриотични и комунистически качества у спортиста. Няма никакво съмнение, че ние не бихме имали представители сред елитния спорт, ако всичко това не бъде широко разпространено явление, ако масовата физкултурата, спортът и туризмът не бъдат общонародно дело. Това е смисълът на огромното спортно строителство и всеотдайната материална помощ, която партията и народната държава оказват на развитието на физкултурата и спорта.

Социалистическият хуманизъм определя такова място на физкултурата и спорта в нашето общество, че ние имаме всички дълбоки основания да призовем философите и поетите да разсъждават върху техния смисъл, предназначение, духовно богатство и свързането им с развитието на интелектуалната и емоционалната природа на социалистическия човек. Ако разчетем внимателно партийните документи, свързани с Десетия конгрес, тъкмо тук ще намерим място за размисъл. То се определя от дълбокия смисъл на нашето социалистическо творчество, което е победа на високия човешки дух, на справливостта, на истината.

Така разбираме още по-добре грижите, които полага Българската комунистическа партия, за да стане физическата култура и спортът всекидневие на народа ни, средство за изграждане на личността, извор на радост от живота.

МАЯ
БЛАГОЕВА
ПЪРВА
НАДЕЖДА
НА НАШАТА
ГИМНАСТИКА

стр. 7

80 Години Българска Комунистическа Партия
стр. 8-9

Море ли е морето?

В лагерните ръководства се включваха хора, които нямат нищо общо със спорта. На дружинни и отрядни ръководители в предпензионна възраст настръхваха косите само при мисълта, че децата могат да влязат в морето на дълбочина над колелене. Началници на лагери забраняваха със заповед къпането в морската вода. Намираха се и „спасители“, чиято задача беше да спасяват ръководителите от неприятности, като пазеха децата от страшното море като от огън. И за да бъдат споконни всички, опъваха по едно въже на брега, което не биваше да се прекрива...

Не, не са състени боите. Така беше и това си спомнят всички неотдавнашни пионери. Освен това такива констатации се записваха всяка година в отчетите на черноморските лагери, придружени с неизменната препоръка за следващата година да не се допускат „горелосочените слабости“. А след това в отчетите за следващата година се появяваха отново същите констатации и същите препоръки. Не може с ни какъв декрет да накараш човек, който не знае да плува, а е отишъл на морето с деца, да не потърси спасителното въже, което да го отдели от опасността. Нещата се променяха бавно...

Пионерите станаха комсомолци и не им се искаше други деца да гледат морето през въже. Подготвени, квалифицирани млади хора извършиха огромна работа в обучаването по плуване, дадоха възможност на децата да почувствуват цялата прелест на лятото, да запомнят ваканцията с игрите, състезанията. И все пак и тази година проверките показват, че голяма част от усилията на органите на БСФС и ДКМС да направят от лятото истинско лято не получават реално покритие. Подготвят се инструктори, поемат се обещания за съвместна работа и когато дойде ваканцията, за морето отново стягат багажа си тези, които вече са доказали, че нито могат, нито искат да бъдат полезни на децата в обучението по плуване и спорт

ните занимания. Така една проверка на ЦК на ДКМС и това лято установи, че в посетените лагери в южното Черноморие от 210 отрядни ръководители само 69 могат да плуват, повечето от тях едва-едва, колкото да не се удавят. Разбира се, за обучение по плуване не може и дума да става. Въпреки заповедта на МНП за развитието на плуването сред учащите (издадена въз основа на Решението на Политбюро на ЦК на БКП, което предава всеки младеж и девойка да се научат да плуват) отделите „Просвета“ продължават да изпращат хора, които много често са решили да прекарват отпуската си на море като ръководители на лагери, защото не са намерили карта за почивка. Така на практика се пропуска най-доброто (а за по-голяма част от учащите и единственото) време за обучение по плуване.

И така има море, има и специалисти, а обучението по плуване все още не може да заеме мястото, което му се полага на морския лагер.

Тази година варненци започнаха подготовката отрано. Усилията на БСФС и ДКМС срещнаха подкрепа

та на цялата общественост.

В 7.30 часа плуният комплекс на Варна разтваря вратите си за 70-те човарчета, които под ръководството на треньори по плуване в продължение на 20 дни ще усвоят а, б-то на плуния спорт. (Тук вече са обучени първите 600 млади плувци за 1971 година.) В 9 часа тренировката завършва и групата се отправя към детския плаж. На тази удобна ивица всеки ден децата на Варна спортуват и се учат да плуват или вече плуват. На тяхно разположение са треньори от двете физкультурни дружества, инструктори, за вършили курсовете на Комсомола. (Обществените инструктори се увеличиха с още 71 младежи, които вече получиха разпределение по лагери, бесейни и бригади. Варненци са осигурили и дъски, спасителни пояси, въжета с коркови тапи, поръчали са и проекти за подвижни понтони — истински морски басейни.

През тази година Варна ще обучи 6700 нови плувци, за които морето ще е наистина море.

Борис КОВАЧЕВ
Снимки: Тодор ПИРИНСКИ

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ на парашутни състезания на Тушинското летище СССР българският парашутист Асен Царков постигна блестящ успех. В парашутния маратон, който е една от най-тежките дисциплини — комбиниран скок от 1500 м (задържане отварянето на парашута 20 сек. и приземяване в кръг), той подобри световния рекорд. След като в зачетите си скокове не можа да се класира на почетно място, той получи разрешение от съдийската колегия да направи опит за подобряване на световния рекорд. В допълнителните два опита той постигна първия 135 см отклонение от центъра, а във втория — 100 см. По този начин средният резултат от двата му скока бе 117,5 см — нов световен рекорд! К. Захариев в дисциплината индивидуален доцелен скок постигна в двата опита отклонение

от центъра на кръга 3,27 м и зае второто място в крайното класиране, спечелвайки сребърен медал.

ПРЕДИ 14 ГОДИНИ в Москва се състоя VI световен фестивал на младежта и студентите. В организационите по време на фестивала III международни спортни игри (най-големи след олимпийските) взеха участие спортисти от: 16 страни в баскетболния турнир, 18 — в първенството по бокс, 15 — по борба, 20 — по колоездене, 15 — по волейбол, 16 — по гимнастика, 24 — по лека атлетика, 15 — по плуване, 20 — по вдигане тежести, 16 — по футбол и 19 — по тенис. В дружеска

атмосфера младите спортисти подобриха десетки рекорди. Българската спортна делегация на тези игри се представи много добре. Това бе най-многобройната дотогава българска спортна делегация, изпращана на международни състезания. От 114 спортисти половината станаха носители на медали, а останалите, с малки изключения, взеха призови места. Златни медали завоюваха: героят на юбилейния десети Пробег на мира Ненчо Христов (два) — в отборното 100 км по часовик (със съотборници Колев, Георгиев, Филипов) и в бягането на 4000 м (инд. преследване), борци

те Д. Добрев, П. Станков и Ю. Мехмедов. Най-голям успех постигнаха нашите борци в св. стил, заемайки първото място с 40 т., пред СССР 37 и Япония 33.

ПРЕДИ 15 ГОДИНИ на 3 август „черните перли“ Уили Уйлямс и Ира Мърчисън (двамата от САЩ) пробягаха в Западен Берлин 100 м за 10,1 сек. и подобриха световния рекорд на Джеси Оуенс (10,2), постигнат преди повече от двадесет години.

ПРЕДИ 30 ГОДИНИ, на 2 август, англичанинът Том Хампсън пробяга за първи път в историята 800 м под 1 мин и 50 сек. — 1.49,8.

ПРЕДИ 13 ГОДИНИ на 27 и 28

юли в Москва се постави началото на атлетическия „Мач на гигантите“ между СССР и САЩ (мъже и жени). Той бе спечелен от СССР. Сега се състоя десет срещи, които седем спечели СССР, а САЩ и една завърши наравно (пет тази година).

ПРЕДИ 12 ГОДИНИ в обиколката на Югославия нашите двама най-бри колеездачи Ненчо Христов и Боян Коцев въпреки силната конкуренция, представиха достойно своя спорт и взеха първите места в крайното индивидуално класиране пред Левачич (Юг.)

На снимката: Ненчо ХРИСТОВ

Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

СОФИЯ
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“
ИНДЕКС 20121

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.
Художествен редактор: Дочо ДОЧЕВ.

Държавен полиграфически комбинат „Димитър Благоев“

ОТ НЕГО
ЗАВИСИ МНОГО...

ЧОВЕКЪТ В ЧЕРНО

...и наричат така заради черния костюм, който е облечен. Други пък го зоват по негово име — футболен съдия. Той стои долу, на зелената сцена, играчи, правораздава в неостаряващо антригуващо и неповторим футбол. Следат неговите действия не поотклонява отколкото тези на любимия футбол. Играта се играе с друг тим, който следат неговите действия... И ето съдийският сигнал. Нарушение! Не реагира на зрителя — „за“ и

„против“ взетото от съдията решение. Всъщност неговите решения са безапелационни. Така поне е записано в правилника! Съдията е този, който уважава със своя стаж и квалификация, той е призван да бди за нормалния ход на мача, той е човекът, който трябва да охладни разгорещените Футболният съдия. От него зависи много. Историците твърдят, че играят се е водила дълго време след появата на футбола без съдия. За пръв път в правилата се говори за съдия през 1873 г. Тогава обаче той се на-

месвал само ако възникнал някакъв по-сериозен спор... Днешните си функции съдията започнал да изпълнява през 1881 г. Отначало той бил облечен странно — с горна дреха и дълъг панталон, с каскет на главата. Арбитърът викал и махал с ръце, за да спре играта. За свирка историците споменават едва от 1878 г. Върху плещите на съдията лежи тежкото бреме да даде възможност и на двата съперника да се изявят на терена. И да създаде нормална обстановка за игра. Добрият арбитър

трябва да притежава устойчива психика, да бъде безпристрастен, отлично да знае и прилага правилника, да има добра физическа подготовка и изострено внимание от първата до последната секунда на мача, да... Наистина на много „да“ трябва да отговаря „човекът в черно“! Защото той не само има права да ръководи и наказва, но трябва и да възпитава играчите, треньорите, зрителите в дух на взаимно уважение и коректност. Иначе футболът губи много от благородното си начало!

НЕ Е ЛЕКО ДА СИ «ТЕМИДА» ...

Гочо Русев е един от нашите най-изтъкнати футболни съдии. Той е роден на 13 май 1925 г. в Севлиево. В миналото е бил футболист, играл е последователно в бившия „Левски“, софийския „Академик“ и днешния ЦСКА „Септ. знаме“. От 1956 г. започва да съдийства, а през 1959 г. придобива право да ръководи футболни срещи и в майсторската група. Пет години по-късно Русев реферира и първия си международен мач. Досега той е ръководил общо 183 срещи в „А“ РФГ, 82 в „Б“ РФГ, 53 в чужбина и 42 международни приятелски срещи у нас. От 1964 г. досега Гочо Русев непрекъснато е международен съдия. Той е носител на значката на ФИФА, заслужил съдия е по футбол.

— Кое ви накара да станете съдия по футбол!

— Любова към играта! Бях активен футболист и след като преустанових активната състезателна дейност, реших да стана съдия.

— Съжалявате ли за това сега!

— Не, напротив! Напоследък дори с изненада се улавям, че броя с тревога колко време остава до 50-та ми годишнина, когато ще се разделя със съдийството. Нив, съдиите, имаме възрастова граница...

— Тежко ли е човек да бъде футболна Темида!

— Не е леко...

— Къде се ръководи по-трудно! У нас или в чужбина!

— У нас! Страничните фактори са много, а

и контактът с публиката оказва своето влияние... Лично на мен обаче реакцията от трибуните не ми въздейства потискащо. Всъщност това е въпрос на характер.

— А когато на терена „вземат думата“ относно някое Ваше решение футболистите!

— Неприятно ми е, но се старая да поохладя горещите страсти... В крайна сметка играчите са ония, които трябва да се подчиняват на нас, а не ние на тях!

— Изпитвате ли страх от „звездите“!

— Не! Запомнил съм с невъздържани постъпки само някои, като Д. Жечев например... В същото време покойният Г. Аспарухов винаги ми е бил симпатичен с коректното си държане. Да, той наистина бе истински спортист. Такъв от сегашното поколение футболисти е Пенев, а от по-старото — Божков и Рекаров.

— Вие сте ръководили доста срещи както у нас, така и в чужбина. Коя от тях е оставила най-трайни спомени в съзнанието ви!

— Това бе полуфиналният мач за Купата на Съветската армия през 1968 г. между тогавашните „Левски“ и „Локомотив“. Левскарите водеха с 4:0, но „Локомотив“ стигна до 4:4. Оставаша само няколко секунди до края, когато Аспарухов постигна победния гол!

— Кой наш съдия е образец за Вас!

— Димитър Румянчев и варненецът Стефан Данчев.

— А от чуждите!

— Елис (Англия), Ченчер (ГФР), Ло Бел-

ло (Италия).

— Влияе ли Ви факторът „домакинство“!

— Не, за мен той е без значение!

— Вероятно така ще отговорят и всички Ваши колеги. А какво тогава не достига на българските съдии!

— Повече самостоятелност, абсолютно абстрахиране от страничните фактори в навечерието на футболната среща!

— Убеден ли сте, че винаги и при всички случаи изгонването на провинилия се футболист е най-уместната мярка от страна на съдията!

— Не съм! Съдията не само правораздава на терена, но и възпитава, трябва да умее с повече такт и твърдост да пресече опитите за едно или друго заобикаляне на правилата. Нужен е индивидуален подход към всеки от състезателите, когато, разбира се, съдията знае неговите „плюсове“ и „минуси“. Изгонването фактически е израз на безсилие...

... Гочо Русев е един от най-авторитетните футболни съдии у нас. И е в числото на най-често канените в чужбина. Както се казва, много го е виждал, много е преживял. Човек с две висши образования — финанси и ВИФ „Г. Димитров“, — той се ползва с уважение и сред колегите си, и сред футболната ни общественост. Всъщност не случайно Гочо Русев е в числото на ония четирима български съдии и през тази година, които единствени сред всичките ни арбитри имат право да ръководят срещи и на УЕФА, и на ФИФА — Л. Радунчев, П. Николов, А. Матеев и Г. Русев.

Страницата изготви Веселин ЛЕСИНГЕРОВ

Снимки: Йордан СКРИНСКИ и Чавдар КУРТЕВ

ТВЪРДО НО В РАМКИТЕ НА ПРАВИЛАТА!

щата са вървели през всичките 30 кръга на първенството и в срещите от турнира за Купата на Съветската армия гладко...

— Какво по-точно имате предвид!

— Допуснати бяха някои грешки относно санкционирането на неспортсменските прояви на отделни състезатели... Не липсваха и грешки от фактическо естество!

— Кои съдии задоволиха!

— По традиция ще съобща имената на първите седем в нашата листа: Г. Русев, Л. Радунчев, П. Николов (и тримата от София), А. Матеев (Варна), както и Ал. Щерев (София), Цв. Станев (София) и А. Бечиров (Пд). Разбира се, има и други съдии, които също не трябва да се отминат — Н. Миланов и А. Гергинов (и двамата от София), както и П. Мешитишев (Варна).

— До какви изводи се стигна на пленума относно критерия за твърдата и грубата игра! Може ли да се очаква най-после той да бъде един и същ за всеки съдия!...

— Това уеднаквяване не може да стане с един замах, магически. Нужно е време, търпение, възискателност към съдиите и строгост от тяхна страна към всеки опит за груба игра. Нашите футболисти трябва да се научат да играят твърдо, но в рамките на правилата! Убеден съм, че това е една от главните задачи, които сега стоят пред съдиите.

— Какви недостатъци виждате в българските арбитри!

— На първо място, това е недостатъчната им физическа подготовка. А тя е съществено условие за успеха на съдийското ръководство! И после — понякога те са без изострено внимание, често пъти им липсва и устойчива психика... На тези недостатъци винаги се е обърщало досега внимание, но не винаги са били санкционирани достатъчно строго. За бъдеще повече така няма да продължава!

ЛЮБЕН РАДУНЧЕВ

ПЕТЪР НИКОЛОВ

Роден на 20 юли 1931 г. в София. Започва да съдийства още през 1954 г., а през следващата завършва ВИФ „Г. Димитров“, специалност футбол. От 1958 г. Радунчев вече ръководи футболни срещи в групата на майсторите като главен съдия. Досега в „А“ РФГ той има в актива си 104 мача, а е свирил и 48 международни срещи.

Сега Радунчев е преподавател по физкультура — футбол — във Висшия химико-технологичен институт в София.

Един от най-добрите ни футболни съдии в последните няколко години. Роден е на 26 юни 1926 г. в София, където работи и сега. Петър Николов има в съдийската си кариера 35 международни мача. За пръв път съдийства през 1953 г., а три години по-късно получава права на главен арбитър в „А“ РФГ. В групата на майсторите досега вече е свирил общо 110 срещи. Носител е на значката на ФИФА.

Английският футбол през зимата е истинско мъчение и за играчите, и за съдии те. Често теренът, а и трибуните са забудени от гъстата пелена на мъглата. След един мач, състоял се при подобни атмосферни условия и завършил 3:3, нападателят Джорд Олд казал: „Много добре помня, че забих пет гола, но не знаех в коя врата...“ В същото време пък съдията констатира, че във всеки отбор са играли едно временно по 18 състезатели.

Поведението на някои футболни запалковци в Южна Америка често пъти излиза извън рамките на всякакви човешки горми и немалко съдии стават жертва на разгорещените страсти... Но неволно учи! Така колумбийският арбитър Сундхайм преди началото на всеки мач изпълнявал своеобразен ритуал. Пред очите на зрителите той зареждал пистолет, стрелял веднъж във въздуха и след това давал сигнал за започването на играта...

**ДВУБОЯТ ЖЕЛЕВ — ТИХОВ
СЕ ОТЛОЖИ С... 20 ДНИ**

Три дни преди републиканския шампионат разговаряхме с Михаил Желев и Георги Тихов в Белмекен на една от последните им тренировки. Двамата се чувстваха отлично.

— Ще бягаме за рекордни постижения — сподели Тихов, — пък не е важно кой от двамата ще стане шампион...

Очаквахме ги с нетърпение и надежда в София. Уви, видяхме Желев на трибуната малко посърнал. В последните дни настинал, сликите се възпалили и лекарят се погрижил, за да възстанови бързо здравето му, една седмица го възпря от състезания. Така очакваният с най-голям интерес двубой между първите ни сили на 3000 м с пр. се отложи с... 20 дни. Да се надяваме, че ще ги видим заедно на финала на европейския шампионат в Хелзинки чрез телевизионния екран...

Отличната форма на Тихов пролича ярко на твърдата писта на стадион „В. Левски“. Свеж, с лекота той пробяга сам разстоянието за 8.35,4 мин. — най-висок личен резултат

ФИНАЛИСТКА НА 400 МЕТРА! ЗАЩО НЕ!

Колкото и дръзко да звучи, не е неосъществима мечта завоюването, макар и на скромния успех в една доскоро непристъпна за нас област — женския спринт. Но има дръзновението не е качеството, което съпътства възхода на 19-годишната ни рекордьорка Светлана Златева! Съчетанието със стабилността на вицешампионката Стефка Йорданова, която от миналата година „намери общ език“ с шампионката, обещава не само да остави

РАНГЛИСТА 1971 Г.

52.2 Зайдлер (ГДР)	53.4 Хриневецка (П)
52.5 Бесон (Фран)	53.6 Сиора (Ав)
52.5 Лозе (ГДР)	53.6 СВ. ЗЛАТЕВА
52.7 Балог (Унг)	53.7 Фрезе (ГФР)
52.7 Кюне (ГДР)	53.7 Ноаро (Фран)
52.9 Бодниг (ГФР)	53.7 Уолш (Вбр)
52.9 Екслунд (Финл)	....
53.0 Мидеке (ГДР)	54.2 СТ. ЙОРДАНОВА
53.3 Мартин (Фран)	— заема 19-о място

ва не отстъпи от „стандарт“ си — отново 54.3 сек. Засега шампионката ни разделя 11—12-о място в Европа, но от превъзхождащите я по постижение атлетки две няма да стартират в Хелзинки (Балог ще участва на 100 и 200 м, а Мидеке е четвърта състезателка на ГДР). Проблематично е и участието на Сиора, която още не е направила своя избор — 400 или 800 м...

57.38	Озолина (СССР)
57.28	Саулите (СССР)
56.88	Байер (П)
56.38	Комисар (СССР)
55.68	Кучера (Унг)
55.42	Герхардс (ГФР)
55.22	Рудашне (Унг)
54.60	ЖУЖАНА ЖЕЛЯЗКОВА
54.24	ЛЮТВИЯН МОЛОВА

„ДВЕ“ КОПИЯ ЛЕТАТ НАД 54 МЕТРА

Тази година копиехвъргачките ни се стремят да бъдат в хармония с общия подем на „тежката артилерия“. Рано пролетта Лютивиян Молова установи нов рекорд — 53.86 м (в края на март). А ето че и Жужана Желязкова се възстанови след раждане и сигурно си пробива път към върховете. Кулминационна точка бе неделният двубой между двете, който завърши с постижения над 54 метра. С незначителна разлика шампионка стана Желязкова — 54.60 м, а рекордьорка — Молова — 54.24 м (Желязкова е все още унгарска гражданка и резултатите ѝ не подлежат на утвърждаване като национални рекорди). Отличен атлет за двете упорити атлетки, които им отнема място във втората десетка на Европа.

РАНГЛИСТА 1971 Г.

62.10	Гризецка (П)
61.18	Яворска (П)
60.34	Янко (Ав)
60.16	Урбанчич (Юг)
59.86	Маракина (СССР)
59.84	Фукс (ГДР)
59.44	Немет-Ранки (Унг)
58.88	Колоска (ГФР)
58.52	Озина (СССР)
58.38	Савинкова (СССР)

И ВСЕ ПАК... ДАЛЕЧ ОТ „НОРМА

Наистина преценка може да се даде само за първия ден на шампионата (в технически причини не коментираме последна възможност за покриване и тивите на БФЛА за участие в евро първенство (те са значително по-високото нормите на ИААФ). Но то в неделя стартираха мнозинството риозните претенденти за Хелзинки, които ще бъдат незначителни. Равно е... неудовлетворение. Макар БФЛА достави всички възможности за протичане на подготовката на разширен нален отбор, треньори и състезатели жаха да оправдаят надеждите, които възлагаха. От 29-те атлети, включени в миналата година в проектоотбора за сколото първенство, само четири (все покрили изискванията: Св. Златева (Желязкова и Л. Молова (копие) и В. (диск). Близко до границата са Желхов (3000 м с пр.) и Манолов (чук). дори и завишените изисквания на гарантират нито медал, нито призов ца в първенството на континента.

Да припомним ли още нещо — за те резултати на разширения национален отбор за 1971 г. От 89-те му членове и 31 жени) само 9 досега постигнаха което те и треньорите им ги смятаха ни. Има върху какво да се замисли ский съвет, нали?

РАЗВЕДРЯВАНЕ ИМА...

Но то е от значение (да се надяваме за Балканските игри в Загреб. Името на Ат. Атанасов (с претенции за титла) 3.45,4 на 1500 м, П. Богданов с скок височина, Сл. Димитров с 14,3 с пр., М. Кьовшев със 17.86 м на тласане (втори резултат в нашата история зина с 4.23,2 на 1500 м и петобойка да окажат съществено влияние в борба на Балканските игри...

Марко П

Ешуа А

Снимки: Йордан С

за годината и несъмнено постижение № 1 сред нашите атлети в републиканското първенство.

Вярваме, че и европейският шампион ще се възстанови напълно. На двамата, на Желев и Тихов, възлагаме най-големи надежди за Хелзинки, а след това и за балканиадата в Загреб!

ИАНА ЙОРГОВА: 621 ПО-ДОБРЕ ОТ 6471

Някои ще приемат като парадоксален факт, че поставяме постижението на Диана Йоргова от републиканския шампионат по-високо от рекордния ѝ резултат на скок дължина! Но има обстоятелства, които ни карат да изразим по-голямо възхищение от сегашното представяне на Диана, отколкото при доставянето на рекорда през 1966 г. През тези пет години тя стана майка на две дъщери! Твърде скоро започна отново подготовката си и явно вече навлиза във втората си младост още по-силна и уверена. Гледахме я от трибуната, радвахме ѝ се, а някои... дори ѝ завиждаха. „Каква фигура — сподели една възпаленка зрителка, — да не повярваш, че е майка на две деца!“

За тези, които не са наблюдавали новата поява на Йоргова на пистата, ще допълним, че тя на два пъти с леко пристъпване се приближи до рекордното си постижение. Защо да не го достигне в Хелзинки и Загреб, дори и да го надмине в... Мюнхен?

ИВАНКА ХРИСТОВА И ДВЕТЕ И АСИСТЕНТКИ

Всеизвестно е, че нашата именита атлетка Иванка Христова господства на тласкане полле. В неделя тя спечели десетата си републиканска титла със 17.77 м! Тази година обаче за първи път в историята на нашата атлетика още две състезателки прехвърлиха границата от 16 метра на републиканско първенство. Още по-радостно е, че това са младите атлетки, които вървят уверено по пътя на нашата шампионка. Ако се върнем в годините на първата младост на Ив. Христова, ще установим, че Радостина Въсекова и Елена Стоянова са я задминали! На 19-годишна възраст Ив. Христова притежаваше рекорда за девойки с 14.97 м. Подобри го преди две години плодвичанката Въсекова (15.62 м). Стоянова от Толбухин сега е на 19-годишнина, а вече постигна 16.38 м. Въсекова пък тласна четирикилограмовото кълбо на 16.72 м! Сега от младите се изисква да последват и трудолюбиво на рекордьорката да за бъдат достойни нейни заместници в „голямата атлетика“!

трайни следи в развитието на нашата атлетика, но и да допринесе съществено за авторитета ни на международното спортно поле. Този сезон борбата между двете съпернички преминава при променливо надмощие. С последната си победа в неделя (53,6) Златева плътно приближи своя рекорд — 53,5 — и укрепил позициите си сред най-силните европейки. Макар и в неудобната седма пътека, Йордано

ЛИЧЕН ШАМПИОНАТ БЕЗ МЛАДИТЕ?

Бихме прибавили — и без някои от най-добрите! Това е несъмнено голяма слабост. Не става дума за студентите, които подценяват републиканския шампионат и още веднъж през тази година се представят слабо! На състезанията нямаха право да участвуват юноши и девойки. В последния момент някои от тях бяха допуснати извън класирането. Щом те могат да участвуват така, защо да не се борят за републиканските титли!

Във всички страни съществува едно състезание, и то най-представителното, в кое

то няма възрастова бариера, така както няма възрастово ограничение на олимпийски игри, на европейски и балкански шампионати. Допуска се наш юноша да стане балкански шампион, а не може да стане републикански! Нещо повече. В републиканското отборно първенство за мъже и жени участвуват юноши и девойки, а в личния шампионат не се допускат!

В републиканския личен шампионат на страната трябва да участвуват най-добрите атлети и атлетки — първоразредници, кандидат-майстори и майстори на спорта от всички възрастови групи!

терени на съветската победа или класирането в спартакиада на народите по целта на тия 10 000 младежници не е само в това, че спартакиада носи скъпоценни точки за републиката. А от друга страна класиране не е само въпрос за чест. То показва каква е силата на отделните спортове в друга република, чертае пътеки на бъдещия, още един прогрес. Големите спортисти обновяват и водят след себе си новите, увеличат ги към нови в майсторството. Най-близката задача на съветските спартакиади е да се представят досега през 1972 год. на олимпиадата в Мюнхен. В този смисъл спартакиадите и сегашните й финали в Москва заслужават задълбочен и внимателен анализ.

Може ли да се обхване и оцели всичко, което става на шир по спортните съоръжения огромния град? Едва ли някога ще се наел с това. Самите спартакиади не бързат със заключенията. Основната им анализаторска задача е въпрос на бъдещето — за да бъде най-ефикасна и правилна олимпийската подготовка. И все още отсегга изникват редица нови проблеми...

Бето на Москва не бе особено изключено през дните на спартакиадата — почти всеки ден залива града с дъждовни потоци, но спазваше да угаси жарта на спортната борба. Само в оня четиридневен период, определен за състезание по лека атлетика, облаците из други пътища и по пистите и орбите на стадион „В. И. Ленин“

в Лужники атлетите имаха нормални условия. Пощадени от капризите на времето, спортистите се постаряха и създадоха рядко интересен спектакъл.

Непосредствено преди състезанията влезе в строя новата рекортанова писта на централния московски стадион. Тя бе построена не случайно — такава ще е пистата в Мюнхен. Спортистите имаха възможност да стъпят на нея чак по време на първия си официален старт. Оказа се, че керемиденочервената настилка, по която се бяга почти безшумно, изисква известен период на приспособяване.

един от най-силните си козове на предстоящото европейско първенство в Хелзинки.

Но да се върнем отново към пистата. Спринтьорите се приспособиха към нея сравнително по-бързо от бегачите на дълги разстояния. И това е едно от обяснения за не особено високите резултати на 10 000 м и 3000 м с препятствия. Казваме „едно“, защото тук се намесиха и други причини — предпазливата тактика на „асовете“, която доведе до понижено темпо на челната група. При победата си на 10 000 м Шарафетдинов постигна 28,39,4 мин., а

ви, но да се решиш на такава постъпка, това значи много — че вярваш в себе си и си се готвил за шурмуване на високи върхове. На 800 м шестима от финалистите постигнаха лични рекорди. Победител бе известният Аржанов, а след него финишира младият Иванов с време 1,46,1 — втори резултат в историята на съветската лека атлетика. Такива примери могат да се изброят още много и много...

Ако говорим за рекорди и високи постижения, разбира се, на първо място се нареждат тежкоатлетите. В прехода от върховете на леката към върховете на тежката атлетика заслужава да се кажат няколко уводни думи. В тоя традиционно силен за СССР спорт през последните години големите успехи идваха от „тежката артилерия“ — състезателите в горните категории. Те и сега останаха верни на себе си, учудиха света с невероятни резултати и дъжд от световни и европейски рекорди, да не говорим за рекордните цифри от по-нисък разред — на СССР, на спартакиадите и на отделните републики. Върх на всичко сложи Алексеев, който в съботната вечер прикова пред екраните на телевизорите малолетно и голямо. Защото малцина бяха щастливците, които имаха възможност да намерят място в Двореца по вдигане на тежести на ЦСКА. И Алексеев още веднъж зарадва многомилионната аудитория с тия фантастични 640 кг в трибоя. Но освен него, освен силата на участниците в категориите до 90 и до 110 кг, където дори на световни първенства не могат да се съберат толкова много равностойни богатири, сега спартакиадата „откри“ нови сили и в по-леките категории. От тройката Киржинов, Корол и Дрекслер (до 67,5 кг) вече може да се очаква атака на световния рекорд, който притежател е по ляхът Башановски с 447,5 кг (22-годишният младши сержант от Съвет-

Василий Алексеев — сега „таванът“ в тежката атлетика е вече 640 кг!

Василий Колотов след невиджана борба остави след себе си европейския шампион Ригерт.

Спартакиадата продължава победния си, тържествен ход. В нея има и ще има още върхови постижения, за които е трудно да се разкаже изведнъж. А по-строен анализ и равностетка ще може да се направи след седмица, когато всичко вече ще бъде само история.

Снимки: Валентин КУТИРЕВ, Юрий МОРГУЛИС

СПАРТАКИАДА НА НАРОДИТЕ НА СССР

...ще глуми огънят на спартакиадата. Факелът е в ръката на известната лекоатлетка Наталия Бурда.

И Надежда Безфамилная спечели три златни медала в спринта.

собяване. И за спортисти, и за треньори това бе новост. След първите си подборни бягания В. Борзов заяви пред журналисти: „Не съм виждал по-хубава писта. Но тя е и твърде коварна. За да свикнеш с нея, трябва да имаш зад гърба си поне осем старта.“ И — забележете — точно в осмия си старт Борзов постави европейски рекорд на 200 м! Бъдещият аспирант в Киевския институт по физкултура и спорт бяга бързо не само с краката, но и при тежата забележително чувство към самото състезание, към условията, в които протича то. С трите си златни медала (на 100 м, 200 м и в щафетата 4x100 с отбора на Украйна) той доказа, че е най-силният спринтьор на континента, че е способен да поддържа върхова форма в продължителен период, че досегашните му успехи не са случайни. В негово лице съветската лека атлетика ще има

Сисоев спечели бягането на 3000 м с препятствия с време 8,30,6 мин., като изненада със силния си финален спринт Бите, Дудин и Морозов. Чак при втория си старт — на 5000 м, вече по-уверен върху рекордана, Шарафетдинов увлече след себе си група съперници, стана за втори път шампион на спартакиадата, като постигна еднакво време с Афонин — 13,33,6 (нов рекорд на СССР). Грустинш и Алексашин, които заеха следващите две места, също имаха постижения, по-добри от предишния рекорд на страната!

Тия четири дни предложиха много възбуждения и красота, събудиха много надежди. А те са в поредицата нови имена, които изгряха в небосклона на големия спорт. Особено радващ е напредъкът сред младите спринтьори — почти всички щафети във финалното бягане поставиха нови републикански рекорди. Един друг атлет от отбора на Украйна — Р. Ахметов, който застана в сектора за скок на височина с личен рекорд 214 см, стана шампион с 223 см! Но не това, а дръзновението на младежа изправи на крака, всички на стадион „В. И. Ленин“. След като си осигури златния медал, Ахметов поиска височина 230 см — с 1

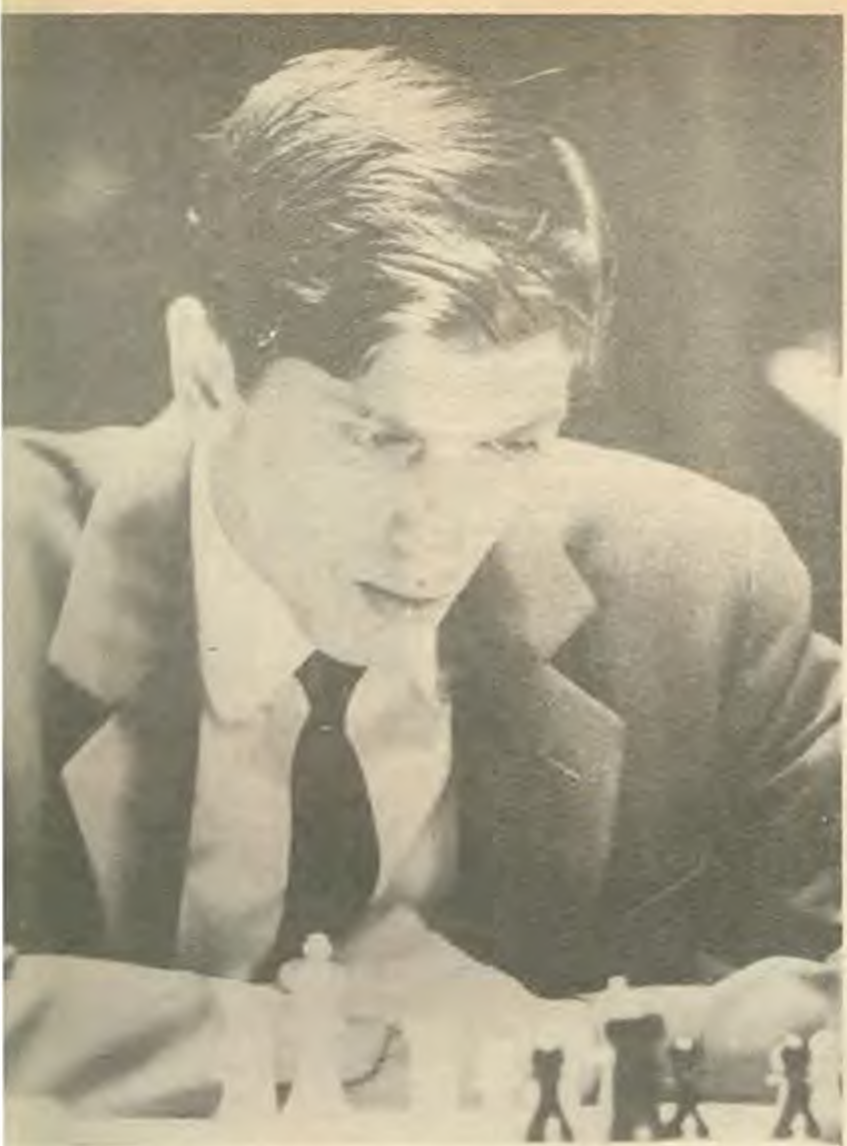
ската армия Мухарби Киржинов на бра 435 кг в трибоя). В категорията до 75 кг, след като Куренцов получи нула и отпадна от борбата, развихриха се младите Канигин, Михайлов и Галкин. Последният, когото вече наричат „наследникът на Куренцов“, постави световен рекорд за юноши с 455 кг в трибоя.

Валерий Борзов — с три златни медала и европейски рекорд на 200 метра (20,2 сек.).

Виктор Санеев отново бе в обичайната си стабилна форма и победи в тройния скок.

друг, публика, която буквално стои на главата на играещите, зала, която полича повече на пазар, отколкото на олимпиада? Пълна концентрация ли? Постъпката на Фишер беше тронувана от нежеланието да рискува своята репутация, така необходимо, ако от нея зависи неговото съществуване. „Аз се удивявам на настойчивостта, с която Фишер се бори за създаване нормални условия за игра“ — заяви М. Ботвиник.

Когато в 1965 г. Държавният департамент не му даде виза, за да замине за Куба, той намери друго разрешение — участва в турнира, като ходовете се предаваха по телефона между Хавана и Ню Йорк.

„Роден съм на 9 март 1943 г. в Чикаго. Научих се да играя шах на шестгодишна възраст. Моята сестра Джоана ми показа първите ходове, а майка ми, като видяла, че имам способности, дала обявление в един вестник: „Търся шахматен учител, който да играе със сина ми на шах“. Това обявление ме доведе до Манхатънския шахматен клуб“.

Така описва Фишер своето запознание с шахмата. В първата „официална“ партия, на един сеанс срещу Павай, губи само за 15 минути! Но тогава е бил на 9 години. В 1957 г., два месеца преди навършването на своя 15-и рожден ден, побеждава в първенството на САЩ! 1958 г. — на международния турнир в Порторож се класира за турнира на претендентите. Няма още 16 години... Няколко

цият във Вашата страна?

— Шахматът е добър, но организацията за съжаление не е.

1962 г. Стокхолм — Спаски, Смиглов и Бронщайн са отлични играчи, имам щастие, че те не играят в турнира. В СССР най-добри са Спаски, Керес и Корчной. Подготвих се за този турнир солидно. Наистина надявах се да победя, но не вярвах, че ще бъде така убедително.

1963 г. — Чигорин е първият велик руски играч и все още един от най-великите руски играчи за всички времена.

1965 г. — Спаски го чака блестящо бъдеще поради динамичния стил на игра.

1970 г. — Доволен съм от резултатите на международния турнир, но не и от своята игра. Сега трябва много да тренирам. Трудно е да се каже кой ще победи в мачовете на претендентите и ще играе със Спаски мач за званieto „Световен шампион“. Възможно е, че за пръв път във финала няма да бъдат двама съветски гросмайстори.

Само в таланта ли е шахматната сила на Фишер? Не. Преди всичко в безграничната, фанатична преданост към шахмата. Той е способен по всяко време и място неуморимо да анализира и да играе леки партии. В Куба — 1066 г. в един от антрактите на спектакъла в „Тропикана“ го видях да показва партията си от същия ден на Бенкьо и братя Бърн. В 1962 г., на олимпиадата във Вар-

на, той беше чест гост на хотела, дето беше отседнал българският отбор, и до късно през нощта играше „блиц-партии“ с Иаков, Понс и всички... Той следи почти цялата литература и не бяхме изненадани, когато пристигна искане за някои

Роберт Фишер

За Фишер е писано толкова много и толкова различни неща, че е трудно да се разбере къде достига стигмата и започва гонитбата за сензации. Приписват му се думи, които никога не е казвал, поведението му се оценява като капризи на шахматна звезда. Боби не обича журналистите. Нима е леко да прочетеш в пресата на собствената си страна, че е изгонил майка си? А истината е, че майка му при участие в един от „Походите на мира“ се запознава един англичанин, омъжва се за него и отива да живее при съпруга в Лондон. И оттам Боби редовно получава при всеки турнир писмо думите: „Вярвам в твоя успех“. Когато един американски журналист написа, че е плакал след загубата срещу Корчной в Кюрасао — 1962 г., Фишер сърдито казал: „Да, плаках, но не поради загубата, а защото видях какви глупости се пишат за шахмата и за шахматистите.“ Но

нека да дадем думата на него в едно от последните му неизмислени интервюта през 1970 г.

„В шахмата ме привлича възможността да пътувам, парите, шахматната атмосфера. Аз много обичам шахмата, но ме интересува и друго: музика, спорт, литература — обичам Джек Лондон и Марк Твен... Шахматът ми дава средства за живот. Аз постоянно работя, стремя се да бъда учтив, не правя всичко за пари, но живея от това, което заработя от шахмата.“

Може ли да се упреква Фишер, че е израснал и живее в страна, където още от малък е създаван у него култ към долара? Може ли да се упреква, че иска пълна тишина в залата и добро осветление? Упрекнаха го, че напуснал олимпиадата в Лугано, защото не били удовлетворени исканията му. Можете ли да си представите повече от 400 шахматисти, наредени по двойки един до

ко победи в силни международни турнири, блестяща победа на междузоналния турнир в Стокхолм и четвърти на турнира на претендентите в Кюрасао — 1962 г.

Боби винаги се е изказвал с уважение за своите колеги. Разбира се, горещо е желал да бъде първи, но никога, даже и днес, не е надценявал своята сила. Ето кратка хронология на неговите изказвания:

1958 г. — Кого цените най-много от младите звезди?

— На първо място Тал...

1961 г. — Кой е най-добрият играч в света, кой в СССР и защо?

— Петросян е най-добър, защото играе отлично.

1961 г. Блед — Какво искрено очаквате от този турнир?

— Фаворит е Петросян и не е вярно, че съм казал, както беше написано, че ще бъде първи. Ще бъде някъде в челото.

— Какъв е шахматът и организа-

1959 година — в турнира на претендентите Ларсен беше секундант на Фишер. Тогава претендентът бе на 16 години, а секундантът на 24...

годишнини „Шахматна мисъл“ и списъкът на Боби Фишер.

Така пред нас излиза един човек, който е посветил живота си на шахмата и в него е намек за детско щастие. За него са казали много хубави думи от Ботвиник, Керес, Бронщайн, д-р Еве... Спаски е описал своята характеристика така: „Фишер представлява огромна шахматна сила. Великолепен гросмайстор с ясен стил. Аз изпитвам симпати към него. Самата мисъл за мач Фишер предизвиква творчески въздем.“ И да завърши с думите на Корчной: „Фишер заслужава всяко уважение — и като гросмайстор и като човек, безпределно предан на шахмата и впрочем доста скромен в живота въпреки очевидни чудачества.“

Д-р Николай МИНЕВ
международен майстор

ЗА ПРОГНОЗИ Е ОЩЕ РАНО...

След жребия на световното първенство по футбол

Повече от седмица европейският орден печат коментира жребия за световното първенство по футбол и шенията на Изпълкома на ФИФА, ети на заседанието в Дюселдорф. Метелгат се шансовете на отборите, търсят се евентуалните финалисти през 1974 г.

СЕВЕРНОИРЛАНДСКИЯТ ПЕЧАТ ата, че жребият този път е бил агосклонен към националния отбор, и подчертава, че „зелено-белите“ имат всички шансове да се аспират за финалите на световното първенство.

Особено внимание се отделя на мението на председателя на националната футболна федерация Херман ван, който е и заместник-председател на ФИФА. Той счита определено, че Северна Ирландия, поставена предварително в групата на слаботе отбори, има най-големи шансове да извоюва първото място и да зае на финалите в ГФР. Един-единствен играч, какъвто е Джордж Ст, заявява Ковън, може да направи сериозно впечатление в полза на своя отбор. От друга страна, той е мнение, че България ще бъде главен кандидат за участие в първенството.

гелия съвсем не е онази европейска футболна сила, която изненада всички с отличното си представяне на световното първенство по футбол в Англия през 1966 г.

Наред с това обаче наблюдателите не забравят да спомнат, че борбата ще бъде много трудна, че България е един много сериозен съперник и че в края на краищата Португалия също ще каже своята дума въпреки залеза на нейните звезди и на първо място на Еузебио.

ПОРТУГАЛСКАТА ПРЕСА, обшо взето, е настроена също оптимистично въпреки незадоволителното състояние на националния отбор в последните няколко години. Все пак се изтъква, че националният отбор въпреки отсъствието на големите звезди от миналото и счужените възможности на Еузебио може да излезе от черната си серия и да спечели първото място. Местните наблюдатели не правят съществена разлика между основните конкуренти на португалците. Те считат, че „българите не са футболисти, с които могат да се правят шеги“, че „един бест може да поведе своите

став“. Изтъква се също така доброто представяне на Северна Ирландия в тазгодишния турнир на британските страни, но се подчертава, че Северна Ирландия „може да бъде изпропарена също така, както Шотландия“, която е в една група с Португалия за европейско първенство.

ПОВЕЧЕ ОБЕКТИВИСТИЧНА ИНФОРМАЦИЯ за жребия и решението, по-малко коментари за отделните

те групи — такава е „линията“ на печата в ГФР. Все пак повече от футболните наблюдатели изразяват недоволство от жребия. Те изтъкват, че силата на отделните групи е твърде различна, че в някои от тях — на първо място във втора група, където на световния вицешампион са противопоставени не особено претенциозните Швейцария, Турция и Люксембург — още отсега може да се предвиди победителят. Все пак само седмичникът „Фусбал

вохе“ си позволява да направя прогнози, като посочва за сигурни фаворити Италия, бившия световен шампион Англия и отбора на СССР, що се отнася до срещите му на европейска земя.

Много са коментарите и оценки за разпределението на срещите по стадиони. Изтъква се, че Мюнхен е обоготелствуван прекалено много, но след като там ще се състоят олимпийските игри през 1972 г., на Изтъква се, че Франкфурт е бил битката за финала, тъй като не е могъл да даде гаранции, че новият „Рейн стадион“ ще бъде окончателно готов за такъв даубой, защото е последният мач от световното първенство.

И в тези коментари се прокрадат опитите да се „контраатакува“ въпроса за решението някои от срещите да се играят в Западен Берлин. Тъй като Изпълкомът на ФИФА взе безпрецедентното решение, по кои от срещите да бъдат изнесени на територията на ГФР, сега (ако не идва с яденето...) някои си опитват да протестираат, че в Западен Берлин ще се играят толкова важни срещи. Но, разбира се, това е само опит за политически шантаж. Истината за всеки е ясно, че програмата е върдена, че в бъдеще може да се постави въпрос само за отнемане правото на Западен Берлин да организира въобще срещи от световното първенство.

Това е само кратък преглед на коментарите. Впрочем те не се отличават с никаква особена смисленост. И това е лесно обяснимо — не може да не се има предвид, че все още е твърде рано, че силата на някои от отборите ще се промени до 1974 г., когато ще се играят решителните квалификационни срещи. И това вероятно ще създаде още по-големи затруднения при определянето на окончателната програма на срещите. Може би затова — критично на предварителните изказвания — съдийските тройки не бъдат

Мая Благоева

ПРЕДСТАВЕНА ОТ ТРИМА ТРЕНЬОРИ

Снощи малката гимнастичка се разкри за неочаквано много спорове.

— Голем талант — казаха нейните треньори.

— Как талант! Откъде го измислите този талант! На какво точно е таланта! — възразяваха другите треньори.

— Това е надеждата на българската гимнастика — не се предаваха нейните треньори.

— Тежко ми, ако това е надеждата. Загубено време — казаха другите треньори.

Такива спорове се водеха, когато Мая беше на единадесет години. Сега са четиринадесетгодишната гимнастичка всички трябва да се съгласят, че е надежда номер едно на българската спортна гимнастика. Някои с радост, някои все още неохотно. След като и бившата абсолютна световна шампионка Виктория Латинина ѝ даде такава висока оценка, споровете сеснаха. По-късно от тримата, които винаги са си спорели, да ни представят малката гимнастичка.

ДИМИТРИНА ГРОЗДАНОВА (ЖСК — СЛАВИЯ)

С Мая се работи леко, защото идва на всяка тренировка с настроение. Рядко съм срещала такава изключителна любов към гимнастиката. Тя непрекъснато води други момиченца в залата. От нейния блок, от нейния квартал, от нейното училище и горещо се застъпва за бъдещите гимнастички. Децата са непрекъснато около нея. Мая обича да показва на другите всеки нов елемент, който е научила. На състезанията идва с голям дух, с воля за победа, а на тренировките е готова да се раздаде на тези, с които утре ще се бори. Когато нейната любима Виктория Тодорова, на която Мая най-много помагаше, напусна „ЖСК—Славия“ и отиде в „Левски—Спартак“, Мая престана да ѝ го казва. Тогава видяхме, че момичето е колкото всеотдайно, толкова и капризно. Не можела да разбере как така лесно може да се сменява дружеството. Когато ѝ направиха операция на минискуса, Мая непрекъснато питаше: „Ще мога ли да тренирам?“ и един месец след това се върна така интензивно, че трябва да я лазим. В училище я обичат и преподавателите, и учениците. Тя директорът с желание я освободиха за големи състезания. Мая често осъсва, но бързо наважсва отпуснатото и редовно е между гимнастичките. С такъв баща, какъвто е майор Благой Игнатов, не виждам никаква опасност от възгордяване, от занебрежане. Когато на едно контролно състезание Мая победи Анастасия Митова, бащата веднага телефонизира да предупреди: „Само не искам да си мислиш, че си станала по-голяма гимнастичка от Анастасия. Не забравяй, че може днес да я победяш, утре тя тебе, други ден отиде ти, но Анастасия е вече оформена гимнастичка, голяма състезателка и на теб ти предстои още дълго да я гониш.“

ЕМИЛ ИЦИН (ЖСК—СЛАВИЯ)

Мая е гъвкава, отскоклива, силна — всичко, което ни трябва, за да вземем за една гимнастичка, че е талантлива. Освен това много трудолюбива и амбициозна. Все още ни предстои много работа, за да се създаде вкус към изцялото изпълнение, към шлифовката. Засега това, което най-много ни помага и заедно с това малко пречи, е невероятният ѝ апетит за ново, ново, ново. Ако е уморена от умора след тежка тренировка и з попитам иска ли да опита някой нов елемент, веднага ще каже, ще забрави умората и мога да направя с нея и още една, и още две тренировки. Изключително работоспособна! На нея може да ѝ се вярва. Има точна представа и за

възможностите си, и за подготовката, и за това, което може да направи на тренировките, и за представянето си на състезанията. Добре е, че няма слаб уред и страх от нищо. Това позволява да очакваме бъдеще на силна многобойка.

ЦАНКО МИКОВ СТАРШИ ТРЕНЬОР НА НАЦИОНАЛНИЯ ОТБОР

Когато Мая се яви на контролното състезание през януари 1969 година и се класира някъде към двадесетте, много треньори се обявиха против включването ѝ в националния отбор. Настоявах да влезе преди всичко за този жив интерес, който проявяваше към трудното, към ефектното. За всичко, което ѝ харесва казваше: „Това ще го направя.“ Хареса ми тази смътна и силна амбиция, това вярно отделие на действително значимото. Тогава Мая беше само едно обещание. Грубото, недоцяло изпълнение беше в основата на всички възражения. Впрочем шлифовката на детайлите, изцялото изпълнение е все още голямата ни грижа. Мая проявява изключителна поносимост към солиден обмен материал. И макар че се очертава като добра многобойка, смятам, че е добре да се постави акцент на един уред. Засега на смесената успоредка. Ще опитаме нещо, което другите не правят. Обикновено трудните елементи се редуват с леки връзки. Искам да съредоточим три серъхтрудни в тем-

пова серия. Мая посреща това с голям ентузиазъм.

ТРИМА ТРЕНЬОРИ ПРЕДСТАВЕНИ ОТ ЕДНА ГИМНАСТИЧКА

Треньорите оценяват всеки ден своите възпитаници и всеки ден по няколко пъти им го казват. Не е прието спортистите да им връщат със същото, но и те си имат своето мнение, което обикновено казват много по-късно, когато вече не се състезават. И все пак какво мисли Мая за своите треньори.

— Обичам ГРОЗДАНОВА, защото умее да види кой колко трябва да играе и защото е много добра и може да разбира момичетата. ИЦИН — за уменията му да изисква идеалното изпълнение. Не много, а качествено. МИКОВ — за това, че може да те накара да си мислиш, че ти харесва да играеш и това, което само преди по-малко време си смятал, че е невъзможно. Той иска от нас да играем с желание, с настроение и може винаги да го създаде.

— А какво не ти харесва!
— Не мога да понасям, когато някой треньор вика. Много повече се постига с тихо говорене...

Мargarита РАНГЕЛОВА

ТАКА Я ВИЖДАТ ФОТОРЕПОРТЕРИТЕ

ИЗЯЩНА на гредата, където Мая иска да постигне максимална трудност (сн. 1)

СМЕЛА на успоредката, уред, на който треньорите ѝ толкова много разчитат (сн. 2)

ЩАСТЛИВА когато я поздравяват за успеха (сн. 3)

КАТО ВСИЧКИ МОМИЧЕТА винаги жадни за музика (сн. 4)

МАЯ БЛАГОЕВА ПРЕДСТАВЕНА ОТ СЕБЕ СИ

— Страхно съм волева. Каквото ми липсва, ще компенсирам с воля.

— Как успяваш да се справяш с учебните си задължения при толкова много тренировки?

— Тренировките ме учат да разпределям времето си. Най-лесно влизам във форма по математика. Най-много обичам географията.

— А извън училището и гимнастиката?

— Плуването, сладоледът, хубавите книги и хубавите филми.

ВЯРНОСТ, ОБИЧ,

ДИМИТЪР БЛАГОВ
ПРЕД XIII КОНГРЕС
НА БРСДП — 1906 г.

„За класовото възпитание на младежта поканват се партийните организации да основават просветителски, гимнастически дружества, които с хармоничното съединение на физическото развитие и социалистическото възпитание на младите работници да подготвят последните за бъдещи съзнателни борци в редовете на Социалистическата партия.“

ГЕОРГИ ДИМИТРОВ
В ПРИВЕТСТВИЕ ДО
СОФИЙСКИТЕ ФИЗ-
КУЛТУРНИЦИ — 1945

„Желая най-голям разцвет на народната физкултура и спорта като изключително важен фактор в подготовката на младото поколение за труд и отбрана на нашата родина.“

ГОДОР ЖИВКОВ
ПРЕД X КОНГРЕС НА
БКП — 1971 г.

„Увеличаването на свободното време, на намаляването на физическия труд и засилването на умствените функции при изпълнението на производствените операции, както и нарастващата урбанизация остро поставят въпроса за подобряване на масовата физкултура, спорта и туризма, за тяхното по-тясно свързване с производствения и учебния процес, с всекидневния живот и отдиха на хората.“

ЕДИН МИГ ЗА ЦЯЛ ЖИВОТ

Има мигове, които се помнят цял живот. Те се вплитат в ежедневието, направляват мислите, съпътствуват действията. За тези мигове комунистът рядко говори.

Още по-трудно вървеше разговорът с големия наш спортист, треньор и педагог Димитър Добрев.

— Когато се изправих пред събранието, един въпрос не излизаше от главата ми: правя ли всичко, за да бъда комунист?

— Но тогава вече имахте на гърдите си златен олимпийски медал!

— Може би тъкмо затова. Преди олимпиадата в Рим документите ми бяха вече в партийното бюро. И когато стоях на олимпийския пиедестал (а и след това), не помня как съм изразявал радостта си. Та помислете (макар че всичко беше мислено и премислено далече преди състезанията) — можеше ли едно момче от малкото разградско селце Езерче да се види със собствените си очи на върха на Олимп? Можехме ли аз и моите родители (и още колко други като нас) от нищетата на своето полугладно съществуване

Рим, 1960 година. На най-високото стъпало със златен

ЦИФРИ И ФАКТИ НА ВЪЗХОДА

● Сега в Българския съюз за физическа култура и спорт членуват над 500 000 души. Броят на спортистите е 413 000, на покритите ниски спортни разреди — 108 355, на инструкторите — 5963 и на спортните съди — 6601. Само през миналата година в различните дружествени, окръжни и републикански първенства са взели участие 980 000 души.

● През последните пет години

[1966—1970] българските спортисти завоюваха от олимпиади, световни, европейски и балкански първенства 235 златни, 259 сребърни и 226 бронзови медала. За същия период са нанесени общо 465 поправки в таблиците на републиканските рекорди по лека атлетика, плуване, вдигане на тежести, колоездене и спортна стрелба. Излъчени са 933 майстори и 1738 кандидат-майстори на спорта

и 17 414 първоразредници.

● Общо 10 738 спортни съоръжения са изградени у нас през годините на народната власт. Между тях са 444 стадиона с трибуни, 23 стадиона за спортни игри, 19 спортни зали, 207 открити и 11 закрити плувни басейна, 228 лекоатлетически писти, 38 ски-писти и шанци. На цялата наша спортна база биха могли едновременно да спортуват 250 000 души.

РИЗНАТЕЛНОСТ

дори не си давам, че ще се учим, ще завършим работата като хора... Наистина зад гърба на младката на РМС, години на много много станах два пъти майстор на спортни дисциплини на тежести и по борба, бях вече в ВУЗ. А все си задавах онзи въпрос: можеше ли да стане това, ако не беше на българските комунисти!

Комунистично Добрев — заслужил майстор на спорт, заслужил треньор, олимпийски шампион на много други отличия — е посланикът на скромност и трудолюбие. Той е създателите на модерната класическа борба, като треньор на националния отбор в страната ни на второ място в световната борба Петър Киров, Ангел Керезов и още много борци под негово ръководство до днешните дни на спортното майсторство. Като треньор във ВФ „Георги Димитров“ дава поколение треньори: Р. Русев, С. Славов, Ф. Кривиралчев, М. Ангелов, П. Петков, М. Бураков — все неуемни на този спорт, донесъл толкова слава на България. Наред с преподавателската си работа треньорските задължения в „Академията“ време да систематизира богатия си опит и да дава четки, да готви дисертации и да пише книги и обществени задължения в партийното бюро в института, в БФ по борба, на треньорския съвет.

Стоян ГЕТОВ

Олимпийски чемпион — Димитър Добрев.

ЗОВЪТ НА ТРАДИЦИИТЕ ВИНАГИ С ПАРТИЯТА!

Преди 80 години, когато уморен и остарял миналият век си отиваше завинаги, в България се появиха ПЪРВИТЕ, които прегърнаха комунистическия идеал и направиха от него свое верую. Като грижливи архитекти те оглеждаха всеки детайл на грандиозната програма за бъдещата сграда на комунизма. Създателят на БРСДП и на научния социализма в България Димитър Благоев прозря пръв значението на всенародното просвещение за революционното движение. Неговите възгледи за хармоничното развитие на човешката личност станаха част от програмата, приета на III конгрес на БРСДП през 1893 г.

Като първи кълнове, грижливо закриляни от партийната грижа и ласкавата подкрепа на Дядо, изникнаха и гимнастико-просветните дружества към местните партийни организации. В софийския квартал Ючбунар младите бунтари срещу несправдата изписаха върху знамето на своята гимнастическа дружина само една дума „БОРЕЦ“. Това стана през 1900 г. И както маковите никнат в ранна пролет, една след друга се раждаха дружините на младите спортисти — част от прогресивното работническо движение. През 1907 година в друг работнически квартал в София — Коньовица — се роди и първото младежко гимнастическо дружество „Младеж“. Още в най-ранните си години спортът в България беше свързан завинаги с разгорещените класови битки за идейната същност и чистотата на пролетарското движение. Именно тези първи групи послужиха за основа на изградената през 1912 г. първа революционна младежка организация у нас — Съюза на работническата социалдемократическа младеж.

Когато разгръщаме старите страници, върху които лежи отпечатъкът на героичното време, не може да не се отнесем с възхищение към хората, запазили чисти и устойчиви поривите си пред всички опити на буржоазните партии да подкопаят тяхната цел. В тази сложна епоха на борба с всичко остаряло, но все още силно и властно, набира сила и мощ пролетарското физкултурно движение. Сега ни се струват остарели и малко смешни думите „окръжко“, „инструкция“. Но колко силно звучи съдържанието на окръжко № 1 на Комсомола от 30. VI. 1921 година: „В предстоящите борби за завладяване и закрепване на властта, за пълно освобождаване от капиталистическото робство само здравето и развито тяло може да носи в себе си жизнерадостта, ентузиазма и неустранимия дух на пролетарския боец“. Призива, който звучи като бойна задача и заедно с това крие порива на една неповторима романтика. Времето работи неутомимо, за да възтържествува една млада и силна идея. Партията и Комсомолят насочват българските спортисти към целите на Червения спортен интернационал, основан през 1921 г. в Москва, който превъзгласява: „Обединяване на трудещите се от града и селото с цел тяхното възпитание и физическо укрепване, за да вземат участие в класовата борба на пролетарната в качеството си на способни за съпротива, физически ловки, бодри и пълни с решителност борци.“ В общото настъпление на пролетарския строй по нашата планета заемат своето място и българските редници от прогресивното спортно движение. Към комсомолските дружества в цялата страна се създават гимнастически чети „Спартак“. В тях растат калени, силни физически и по дух млади хора. Първите спортни прояви на четите събират и обединяват младежта, вдъхват й сила за нови проявления.

Този чудесен устрем не могат да спрат и представителите на най-реакционната част на българската буржоазия след преврата на 9 юни 1923 година. Никнат многобройни спортни клубове и дружества по квартали и махали. В тях по стара традиция се води и културно-просветна работа, търсят се възможности за идеологическо въздействие върху по-широки слоеве от младежта. Легалната работническа партия [1927 г.] и Работническият младежки съюз [1928 г.] подобряват значително условията за изграждане на работнически спортни клубове. Вестник „Младежка дума“ настоява за изграждане на самостоятелен работнически спортен съюз, който да стане деен член на Червения спортен интернационал. През 1931 г. по укаване на Комсомола започва работа Централен работническо-селски спортен комитет. Появяват се и други обединения — Софийски спортен съюз и Пловдивски спортен съюз. Участието в проявите на Червения спортен интернационал става истински празник на прогресивната младеж, носи не само много голяма слава на спортната борба, но и вървата в победния изход на започнатата неравна борба с капитализма.

През 1935 г. VII конгрес на Коминтерна зове за масово настъпление. ЦК на БКП насърча членовете на БКМС и РМС да навлизат във всички масови младежки организации. В това решение личи дълновидността на партията за бъдещия труден период на нелегална борба. И в старите архиви на бившата Дирекция на полицията към списъка на „обектите за проследяване“ под № 10 намираме „ЧЕРВЕНИЯ СПОРТ“. В много досиетата на най-преданите български синове — комунисти, комсомолци, ремсисти — се появява показателна резолюция: „Внимание, комунистите превземат спортните организации.“

Когато партията пое курс на въоръжена борба срещу монархо-фашизма, в България започва още по-усилена военно-физическа подготовка. Голяма част от прогресивните спортисти заеха своето място в бойните групи и партизанските чети, станаха пожертвователни ятаци, попаднаха в концлагерите. Със своята саможертва те написаха може би най-героичната страница на прогресивното физкултурно движение в България.

Заветите на партията, традициите на това прогресивно спортно движение звучат винаги съвременно за нашата спортна младеж и зоват за „масов спорт, високо спортно майсторство, ярки комунистически добродетели“.

Доц. Наталия ПЕТРОВА

Работническо гимнастическо дружество „Борец“, основано в Русе през 1904 г.

Работническо гимнастическо дружество „Младеж“, основано в софийския квартал Коньовица през 1907 г.

Членове на създадената в Пазарджик през 1908 г. работническа гимнастическа дружина „Младеж“.

◆ НОКДАУНА ◆ на нашия бокс

Големите успехи на българските боксьори, които по приноса си за националния спорт със спечелените от олимпийски игри, европейски и балкански първенства медали се нареждат непосредствено след нашите прославени борци, завоюваха за служен авторитет на този спорт сред нашата общественост, а и в чужбина. Не е излишно да припомним, че майсторите на кожени ръкавици донесоха първия олимпийски медал за България чрез Борис Георгиев в Хелзинки (1952), както и първата европейска титла за страната ни чрез Димитър Велинов в Прага (1957). И може би тъкмо поради това неуспешното представяне на националите в завършилия неотдавна в Мадрид XIX европейски шампионат по бокс предизвика такъв болезнен отклик, а оттук — и необходимостта от трезва оценка на състоянието на българския бокс, внимателен анализ на причините за мадридската неудача и конкретни изводи за бъдещето.

На тази тема бе посветен и разговорът в редакцията на «Старт», в който участваха: Георги СТОЙЧЕВ — отговорен секретар на БФ по бокс, доц. Емил ЖЕЧЕВ — член на Изпълкома на ЕАБА, Стоян ПИЛИЧЕВ — старши треньор на националния отбор по бокс, з. м. с. на СССР Борис НИКАНОРОВ — съветски боксов специалист, бивш европейски шампион, з. м. с. Александър НИКОЛОВ — председател на Комисията за юноши и младежи при БФ по бокс, носител на бронзов олимпийски медал от Токио, Стефан АВРАМОВ — боксьор от ЦСКА «Септ. знаме» и от националния отбор, участник в мадридския шампионат, заслужил деятел на физкултурата Иван ДЕЛЧЕВ, международен съдия, спец. кореспондент на в. «Антени» в Мадрид, спортният журналист Стефан ДОНЧЕВ — спец. кореспондент на в. «Народен спорт» в Мадрид, и д-р Никола НИКОЛОВ — лекар на националния отбор по бокс.

Спомен за доброто старо време...

же за масовата основа на този спорт, след като достъпът му до училищата (през които минава 94 процента от младежта) е на практика пресечен. Налице е отстъпление и в развитието му сред армейската младеж: ликвидирана бе една такава хубава проява като общоармейските шампионати, не се използва възможността големите военни поделения да се превърнат в центрове на бокса, което е и естествено, и необходимо.

Ст. ДОНЧЕВ: «Треньорският съвет при федерацията страда от липса на перспективност в своята работа и тъкмо затова не вижда възможностите за развитие на по-младите боксьори, загатнати на ринга още в Букурещ, а след това — в Мишколц, Видин и Титоград. Неодолжим пропуск е липсата на прояви за младежите боксьори — ние нямаме републикански шампионат за тях, докато за тази възраст се организира и европейско първенство...»

Б. НИКАНОРОВ: «От методическа гледна точка се допуска грешка, като се усъвършенствуват техниката и тактиката с работа

върху уреди, а не с партньор. Това във всички случаи притъпява реакцията. При подготовката на младежите се акцентува на ударите, без да се стимулира мисленото и изграждането на тактически усет. А наши боксът е «размяна на мнения с мощта на жестове».

Ст. ПИЛИЧЕВ: «Съвсем занемарихме работата с предната ръка, а тя определя дистанцията, тя подготвя атаката, тя е и най-добрият защитник. Не напрасно Феликс Шенк съветва: «Работи напред и назад, в атака и при отстъпление!»

Н. НИКОЛОВ: «Естеството на бокса поставя много проблеми и пред медицинския надзор над него. Но липсва подходяща апаратура — дори в националния отбор се работи съвсем допотопно: само със слушалка и апарат за измерване на кръвното налягане.»

НАДЕЖДИ ЗА ПО-ДОБРО БЪДЕЩЕ

Както стана ясно от целия разговор, причините за сегашното състояние на бокса са много: обективни и субективни. За тяхното отстраняване трябва да си дават точна сметка преди всичко деятелите на този спорт — федерацията и целият ѝ актив. Въпросите за материалната база да се решават разумно и според възможностите, без да се поставя ударението само върху успешията, които зависят от други. Защото за всички е ясно, че най-добрите успехи на българския бокс са постигнати и при по-лоши условия. Отколкото имат сега състезателите и от националния отбор, и от другите жествата — та нали само преди две години на европейския шампионат в Букурещ спечелихме 3 сребърни и 3 бронзови медала, а малко по-рано, на олимпиадата в Мексико — 2 бронзови медала...

Основното за в бъдеще остава непрекъснатата грижа за подбора на нови боксьори, сериозно внимание на младите надежди, всеотдайно подобряване на тренировъчния процес. Това са въпроси, които са мата федерацията трябва да решава с необходимата настойчивост, защото досега е допускала и инертност, и липса на достатъчно последователност при изпълнение на собствените си решения.

Разговорът в редакцията на «Старт» беше дълъг и откровен, със стремеж да се постави пръст в раната — но не за да се подлюти, а по-скоро да заздравее. Разговор с бокла за неуспехите и със стремеж да се ликвидират най-рационално; със съзнанието, че е за губана само битката, но не и войната. Оттук и надеждите за по-добро бъдеще, опрени на необходимостта от много, много труд... Труд, който да научи нашите боксьори да играят СИЛНО СРЕЩУ СИЛНИ противници, да боксираха напористо, с желание за победа във всеки мач, във всеки рунд, от гонг до гонг!

Разговора водиха:

Димитър ДЖАРОВ
Ешуа АЛМАЛЕХ
Петър ХАДЖИЙСКИ

ДЕТЕНЦИТЕ И НИЕ

СТОЙЧЕВ: «Европейският шампионат в Мадрид бе тържество на сузашия стил. Може би защото подхождаше на темперамента публиката, може би защото ринг прекрачиха много млади боксьори — и в това отношение демонстрираното в Мадрид бе едно проявление на европейския шампионат за младежи в Мишколц. Там в спечелихме пет медала, наши състезатели елиминираха трима от нашите медали и в Мадрид, защото бяхме изпратили боксьори с голямо желание за победа, без комплекси, с подчертано агресивен маниер на боксиране. А ето че в мадрид разчитахме на опитни, но измислени (и най-вече морално) орязани състезатели, които не искаха да издържат на изисванията. И това бе голямата тактическа грешка на треньорите, на федерацията.»

Ив. ДЕЛЧЕВ: «Европейската школа доказва на Европа, че боксът е спорт на младостта, на свежестта и тъкмо затова те се съчетават с рутината, ват успехите. След това боксът трябва да слезе от ринга — ка помога на себе си, а и на тея, които идват след него. Но у нас не е така и когато един титул се разпорежда на ринга в продължение на 10 и повече години, оказва, че за него няма заместник.»

Б. НИКАНОРОВ: «Възрастта на състезателите не е най-голямата беля, когато те са режимни, дисциплинирани, добре подготвени. А тъкмо това не достигаше на българите. Боксьорите диктуваха условията на

та винаги си казва думата — къде по-леко, къде по-болезнено.»

Ал. НИКОЛОВ: «В Мадрид рутината бе силното ни оръжие, а не успяхме да го използваме главно поради недостатъчната воля на състезателите, които като че ли не боксираха за честта на страната си, а просто отбихаха номера...»

Ст. АВРАМОВ: «Жребият не беше лош, но в нашия отбор се чувстваше подценяване, дори пре небрежение към тези, които ни спряха. Така започнах и аз, а когато накрая разбрах, че трябва да наваксам, не ми достигнаха сили. Освен това стана ясно, че у повечето от боксьорите атакуващият стил не е просто размяна на удари, а е подплатен с арсенал от солидни средства за защита. Чувствавам, че трябва да се работи в тази насока.»

Н. НИКОЛОВ: «При боксьорите теглото е невралгична точка. Преди и по време на шампионата в тази връзка нашумяха две имена: С. Георгиев и П. Петров. Но докато определено на Георгиева теглото бе явно над неговите физиологически възможности и той отпадна по тази причина, то експериментът с Петров, който спадна 8-9 кг, се оказа положителен и в не вечерното на първенството проби те показаха доброто му физическо състояние, дори по-добро от това на останалите. Така че причините за загубата му трябва да се търсят другаде.»

ПРОБЛЕМИТЕ МНОГО И МНОГОПОСОЧНИ

Г. СТОЙЧЕВ: «Вярно е, че по грижи към националния отбор боксът заема достойно място. Но тъкмо неудачите с него извадиха най

ната. Но ако се погледне същността на това понятие, което предполага наличието на 2-3 салона, на 5-6 щатни и още толкова хохорувани треньори, половината от които да работят с юноши и младежи, на отбори във всички възрастови групи, на спортна школа по бокс, то само «Локомотив» (Пд) се приближава до тези изисквания. А възможности има и другаде: в ЦСКА «Септ. знаме», «Левски-Спартак», «Тракия» (Пд), в Перник, Русе, Варна, Габрово, Бургас, Сливен...»

Ив. ДЕЛЧЕВ: «Подценяването на бокса от страна на дружествата е обяснимо, след като досега БФС не е изготвил никаква програмен документ за развитието на този спорт. И по същество всяко дружество по собствено желание има право да определи отношението си към него.»

Г. СТОЙЧЕВ: «Наистина боксът е труден спорт и е невъзможно да се разчита само на естествено му развитие. Но на въпроса — в страната се наброяват 21 боксови салона, но само 6-7 са годни за нормална работа. Още по-зле стоят нещата при оборудването им с необходимите уреди: годишната нужда от ръкавици например е 2000 чифта, а ние анасяме 300-400. «Спортпром» не произвежда уреди без поръчка, а поръчките се бавят по 1-2 години. А къде се е чуло и видало бокс да се играе без ръкавици — няма

футболистите могат да минават без топката!»

Ем. ЖЕЧЕВ: «Извънредно наброял е и въпросът със специалистите: от 54 треньори у нас само 15 са със специално висше образование. През изминалата година ВФФ

...и нови надежди за победно вдигнати ръце.

ПАНОРАМА

Международният борд (Международният комитет по правилата) — органът, който единствен има право да внася изменения във футболния правилник — е разрешил да бъдат направени нови експерименти със засадата. По време на турнира за купата „Уотинг“, който предлага английският шампионат, няма да бъде отсък дана засада в границите на наказателното поле. Определени са специални наблюдатели, които ще внесат доклад за резултатите от експеримента в следващото заседание на борда през 1972 г. От друга страна, Международният борд е върнал за ново разглеждане от ФИФА предложението за наказание на играчите, които не застават на 9 метра от топката при изпълнение на свободни удари. Международната футболна федерация предлага следните санкции за нарушителите: при първо нарушение да се направи официално предупреждение към капитана на отбора; при второ нарушение виновният да бъде отстранен от игра, без да му е бил правено лично предупреждение преди това.

Лоурънс Крейб е известен като един от изпълнителите на главната роля във филмовата поредица „Тарзан“. Разбира се, за да получи тая роля, било е нужно през 1932 г. да спечели... златен олимпийски медал по плуване, като своя предшественик Джон Вайсмюлер. Тогава, преди почти десетилетия, по време на олимпийските игри в Лос Анджелис 22-годишният Крейб постави световен рекорд на 400 м свободен стил с време 4.48,4 минути. Неотдавна в същия басейн все още строният „Тарзан“ постави нов световен рекорд на същото разстояние, само че за плуване на възраст... между 60 и 64 години. Сегашното му постижение бе 6.37,1 минути — с близо 30 секунди по-добро от предишния рекорден резултат!

Двумесечна дисквалификация бе наложена на испанския футболист Елисондо, който ръководи тазигоднишния финал за купа на Испания между шампиона „Валенция“ и „Барселона“. Дублет завърши 4:3 за барселонския отбор след големи скандали и две продължения по 15 минути. Съдията отстранява от терена националния защитник Сол от „Валенция“ и както бе официално обявено, „с безпринципно си ръководство създаде предпоставки за безобразно поведение на играчите от двата отбора“.

Запитан защо в Африка атлетиката прогресира по-бързо от футбола, председателят на ФИФА сър Стенли Роуз отговаря: „Убеден съм, че Африка е истински златна мина и за футболисти. Предстои в нея да бъдат открити сполучливи талантливи играчи като Пеле... Неотдавна присъствавах на едно състезание по лека атлетика. На 200 и 400 метра победителка стана една чернокожа девойка, която се отказа да използва стартов блокчета. По-късно стана ясно, че тя всеки ден тичаша по откритието и се връщала от училище. Макар и импровизирана, така тренировка и е позволявала да бяга добре и на пистата. Но ако при индивидуалните спортове контактът е достатъчно условен за успех, в колективните игри не е така. За тях е нужна много повече и по-многогранна подготовка.“

Дейвид Бедфорд

Най-нашумялото име в навечерието на европейския шампионат по лека атлетика е несъмнено това на Дейвид Бедфорд. То не отстъпва дори на носителю на жълтата фланелка в „Тур дю Франс“ Еди Меркс, нито на двукратния победител на Уимбълдънския турнир Нюкълмб или на носителю на „Златната обувка“ Скоблар... „Дейв“ — както се изрази франкският журналист Жерар Еделщайн — е съвременният Нурми, Затопек, Куц и Кларк, взети заедно... И може би това не е пресилено. Този едва 22-годишен англичанин (роден на 30 декември 1949 г.) предизвиква сензация след сензация в бяганията на дълги разстояния, без да е вкусил горчилката на поражение през настоящата година.

Първия си удар нанесе през зимата в Кроса на нациите, когато по тежкия маршрут от 12 км в Сан Себастиан поведе колоната от над 100 изтънати кросисти от 15 страни и финишира близо половин минута след следващия го бегач. Вторият удар бе още по-за шеметяващ. На 12 юни в Единбург на международни състезания при дъжд, студ (8 градуса!) и вятър неочаквано за всички Бедфорд подобри европейския рекорд на 5000 м с време 13.22,2 мин. На същите състезания неговият силен съкипник Бокстър постигна 13.40,2, а югославиянинът Корица — 13.43,6. Знаменитости в другите дисциплини реализираха постижения далеч от своите възможности по ради лошото време: Майснер (ГДР) и Киршенщайн (Полша) на 100 м — 11,9. Грийн (САЩ) на 100 м — 11,0, Шьууд (Анг) на 400 м пр. — 51,6, Сукневич (Полша) на 100 м пр. — 14,5

и т. н. Само три дни по-късно Бедфорд от европейците пробяга 3 мили (4821 м) за 13 мин. — 12.58,2. Третия европейски Бедфорд постави преди десетина дни на 10 000 м и отново записа името си в европейския спорт — 28 мин. — 27,4. Мо австралиеца Рон Кларк остава постижения, по-добри от Бедфорд, нито на англичанина дава основание да вярва, че световните рекорди на Кларк — 13.16,6 и 10 000 м — 27.39,4) ще бъдат надминати...

Спортият път на Бедфорд започва през 1967 г. като ученик в колежа в Брайтчата година той заема трето място в нацията на Англия по крос за юноши — възраст. Следващата година е вече първи на същия крос, а през 1969 г. — второстепенното на страната и първи на нациите за юноши. Още ненавършил 20 години на възраст, той става рекордьор на Англия на 10 000 м — 28.24,4, а миналата година вярва световната ранглиста с 28.06,2 европейското първенство в Атина утре като... турист — контузен бе и не работи. Завоюва пък сега в Хелзинки ще получи два златни медала — на 10 000 м и на 5000 м (14 август)...

Понастоящем Дейвид Бедфорд се работи като служител в една фабрика в Лондон, но разбира се, малко му остава за служебните задълженията на неговите успехи е в тренировките занимания със седмични пробези над 200 мили (над 320 км!). Освен това за жи и всеизвестното предупреждение: се от англичаните на последната. Със силен финален спринт Бедфорд счита на победа и срещу равностойници.

Не му липсват човешки слабости. Тези само по настроение и вдъхновение. Тази година на Кроса на нациите във Варшава едва 95-и поради липса на време! Дали ще бяга с вдъхновение в зинки!

ПОСЛЕДНА РЕПЕТИЦИЯ

ВАРШАВА, специално за „Старт“.

Успехите задължават. Досегашните постижения на полските лекоатлети в европейските първенства ги подтикваат към по-усилените тренировки, за да имаме и в Хелзинки не по-лоши резултати от миналото.

Последна репетиция преди Хелзинки беше първенството на Полша и в него нямаме нищо изключително, защото... не бяха подобрени световни рекорди. Трябвало да се има предвид обаче, че времето не посрещна благосклонно атлетите, които стартираха на варшавския стадион „Сира“. Тарановата писта не можа да компенсира затрудненията, създадени от бурята и студа. Въпреки това имаме нови национални рекорди за мъже и жени. Кой от тях е с най-голяма стойност? Може да се спори. И постижението на Тадеуш Янченко в десетобоя (7933 т.), и резултатът на Назимеж Маранда на 3000 м с преплетянство (8.28,2) са от голяма величина. Интересното е, че старият полски рекорд в преплетянството блягане, поставен от известния Дзислав Кишковожак през 1961 г. (8.30,4), „живял“ цяло десетилетие. Миналия сезон Маранда успя само да изравни този резултат и едва сега, след остра борба с Лесиюк, изписа нови цифри на светлинното табло.

За пети път (и за втори през тази година) „свали“ постижението си и Кристина Хриневичка на 400 м — 53,4 секунди. Това ли е максимът на талантливата спортистка? Едва ли.

Симумът на талантливата спортистка? Едва ли.

За да приключим баланса на високите резултати в първенството на страната, трябва да споменем още няколко: Анджей Купчик на 800 м — 1.46,5 женския отбор на 4x400 м на „Гвардия“ (Олшин) — 3.42,9, отличното представяне на Ян Вернер на 400 м, на Данута Страшинска на 100 м и на 100 м с преплетянство, добрите постижения в спринта и скока на дължина на Ирена Киршенщайн — Шевинска. Можем да кажем, че полските лекоатлети са добре подготвени за предстоящото първенство на Европа. Големи надежди се възлагат на Шевинска в скока на дължина (във Варшава тя имаше серия от 622 — 651 — 638 — 636 — 632 см).

След първенството на Полша, по време на международните състезания в Кьолн, регистрираме поредния национален рекорд — Хенрих Пьотровски пробяга 5000 м за 13.40,8 мин.

И така не остава нищо друго, освен с надежда да чакаме стартовете в Хелзинки.

Стефан ГЖЕГОРЧИК

Двамата най-добри полски бегачи на 400 м: Баденски [вляво] — европейски шампион в зала, и Вернер — европейски шампион от Атина.

Снимка: Томаш ПРАЖМОВСКИ

Милена Решкова-Юбиерова — олимпийска и европейска шампионка в скока на височина. Снимка: Ярослав СКАЛ

НАШИТЕ МОМИЧЕТ

ПРАГА, специално за „Старт“.

Така в Чехословакия ги наричат всички, тъй като само те са опора на чехословашката женска лека атлетика. Сега, в периода, когато този спорт у нас е в застой, само скокът на височина остава силно оръжие. След Затопкова и Фикотова [олимпийски победителки на копие и диск] тъкмо състезателките в скока на височина привличат вниманието на спортния свят към чехословашката лека атлетика. Началото бе поставено от Милена Решкова, която на олимпийските игри в Мексико не очаквано спечели златен медал. Тогава нашата страна бе представена от три състезателки в тая дисциплина: Мария Мрачнова за вършин четвърта [само неразположението и един опит пове че я лишиха от медал], Ярослава Валентова зае шестото място.

След това дойде Атина 1969, европейското първенство. И там отново блесна Милена Решкова, сега вече Юбиерова, тъй като междувременно се бе омъжила за своя треньор — бивш скакач на височина. Мрачнова завоюва бронзовия медал, а Валентова беше отново шеста.

Третият успех на чехословашките състезателки в скока на височина бе постигнат тази година в София по време на европейското първенство на закрито — от Милада Карбанова. Но ние разполагаме не само с тоя квартет, зад гърба му на-

пират и други спортистки зависимо дали се казват Пва, Живоцка или девойките зличкова и Брадачова. Всички скачат над 170 см — а днес е вече европейска.

Над всички господствава малката от тях — едва 1,65 м високата Милена Юбиерова. 21-годишното „златно момче“, тя е професионален спортист и може би тъй това са и толкова близките ните медали от олимпийски игри и европейското първенство...

Милада Карбанова не променя от годините. Тя е златарка, но работи в град световната бижутерия — нец. На нея са и близките лица, а оттам и... мите, които също се очакват врата. Тя притежава същото чувство като Юбиерова — бъде биец за пример. Милена е и уравновесена за съперниците и това е опасното. Доказа го на първенството на закрито в София. Там никой не очакваше, че лата ще бъде завладяна от нея.

Скокът на височина за Милада Карбанова стана в последните години чехословашка привилегия. И съмнение, че и на европейското първенство в Хелзинки чехословашките състезателки кажат тежката си дума крайното подреждане.

Вацлав ФОЛП

СПОРТНА СЕДМИЦА

ПЪРВИ ТУРНИР „ДРУЖБА“

ЕЗДАТА СЪЗДАВА ХАРАКТЕР

ко, че нашите писатели не идват на конни състезания. Тук биха могли прекарни теми за своето чувство — както Хемингвей или той, чийто „Холстомер“ остана наги в съзнанието ни, както Лернов, създаде в „Герой на нашето време“ едва ли не поетичен образ на първия приятел на човека, „който ще ти измени, не ще те излъже“.

неделя на конната база „Хан Круш“ завърши една от най-големите прояви в този спорт, които наблюдавали у нас. Първият международен юношески турнир „Дружба“ с участието на състезатели от Полша, Румъния, Чехословакия и България. Седемнадесетгодишната Джоконда Пънзару от град Яш беше от откритията на това състезание. Започвам с нея, защото тя, единственото момиче сред участниците, как естествено привлече първоначално вниманието към себе си. Започнала язди, когато била на... 3 години. Сега Джоконда седи елегантно върху своя дребен, но с изключително благ характер Лъкътш.

— Конят ми е малък, но спокоен и щедър — винаги дава всичко, което можеш. Вече трета година сме заедно и се разбираме напълно. И наистина след четвъртото място индивидуалния шампионат румънка не направи нито една грешка в двата манша на „Приза на нациите“. Лъкътш минаваше бариерите разумно, икономично, елегантно... После по намерих заобиколен от четирината състезатели — беше любезен, изглежда, на целия румънски отбор. Всички му даваха захар, а и сами си хапваха — пет деца на закуска...

Но, общо взето, на румънците не им вървеше. Изглежда, много им се искаше да спечелят и увлечени, двама от тях направиха последователно такива фантастични падания, от които изглеждаше, че не може да се оправят. Но те станаха. И едва ли някой от зрителите е останал равнодушен към мъжеството на младите ездаци.

Може би сами си бяха виновни, може би сърцата на кон и ездач, които трябва да тупят в един ритъм, в този момент са изменили на общия пулс, може би момчетата са трепнали и са придърпали малко по-силно юздата и всичко — кон, ездач и препятствия, се смесваха в една обща маса. После от тази маса се изправяше конят и мирно чакаше своя ездач, за да продължат от ново. И тук личеше силата на този спорт да създава характери...

Червените сака, белите бричове, черните жокейки и бутуши приличаха на нашите напети момчета. И често зрителите пренебрегваха забраната да не се ръкопляска при незавършена дистанция и им изпращаха

своите овации. А зрители имаше много — трибуните, макар и не кой знае колко обширни, бяха запълнени от разнолика публика. Българинът обича коня и това личи в последно време осезателно от онази безрезервна подкрепа, която отделни ТКЗС дават на Българската федерация по конен спорт. Един обучен кон струва много. Сега нашите шампиони растат в различните стопанства. Един от тях ни направи силно впечатление. Олег Цветков, който се състезаваше с коня Филко. Беше на следил от баща си този кон с буен нрав и изглежда, още му беше трудно да го удържа... Олег, нашият юношески шампион от с. Бутан, Врачанско, в първия манш направи доста грешки, но след това премина цялата дистанция, без да захачи нито една бариера.

Пред българите и румънците застаха младите представители на Полша. Участието на поляците украси действително този пръв турнир на

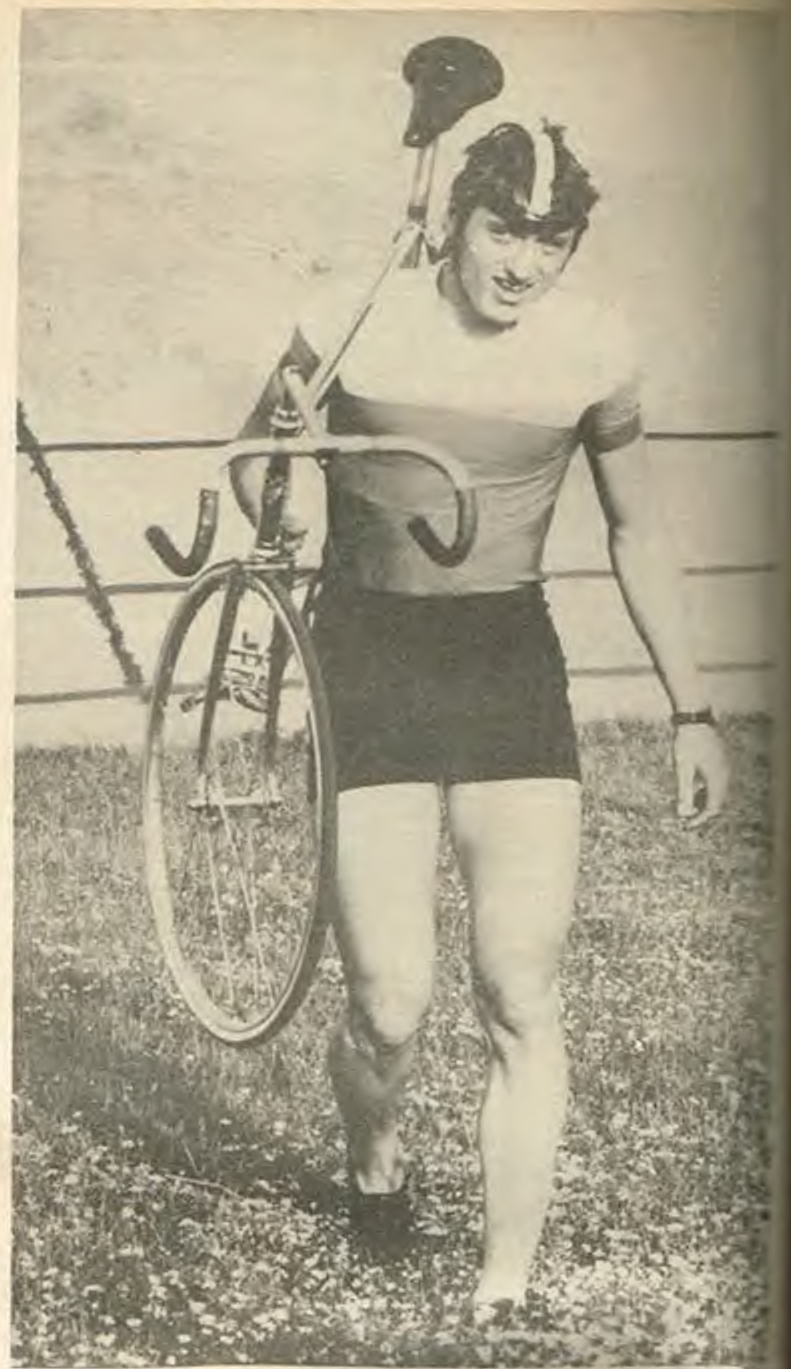
младите, от който в бъдеще ще се очаква много. Рудолф Мрагула с Фарса (снимката горе) победи не само на индивидуалния шампионат, но и премина два пъти без грешка „омагьосания“ паркур на „Приза на нациите“, когато нещастията валиха едно след друго.

Мрагула също е отрасъл сред конете. Баща му, тракторист, отрано го насочва към неговия втори „спортен баща“ — треньора на полските олимпийци Владислав Бишевский. Водачът на полската група Георгий Яворски, директор на конезавод не далече от Варшава, ми разказа за големите надежди, които поляците възлагат в бъдеще на своите ездаци.

...Полският екип спечели първото място, като допусна само 17.50 неказателни точки, и Пацински, Домбровский, Яворски, Мрагула си заминаха радостни за своята родина...

Климент ВЕЛИЧКОВ
Снимки: Емил МАНДЖАРОВ

Великолепната румънска състезателка Джоконда Пънзару язди от тригодишна възраст.

ОПРОВЕРЖЕНИЕТО НА РЕКОРДОРА

Когато преди 10 дни на пистовата среща България—Румъния в София 19-годишният колоездач от Бургас Димо Ангелов подобри собствения си републикански рекорд в дисциплината 1000 метра с 1.08,1, спортната общественост посрещна с радост неговия успех. Българската федерация по колоездене и треньорското ръководство — също. Само няколко дни след това обаче и федерацията, и треньорите приеха резервирано решението на Ангелов да сключи граждански брак точно през миналата седмица. Предстояха международните състезания за купата „Сердика“ на столичния колодрум, а и до световното първенство на писта във Вареце (Италия) оставаше само месец...

Димо Ангелов обаче опроверга скептиците само три дни след женитбата си. В събота той победи сперниците си от Полша, Унгрия, ГДР и Румъния в коронната си дисциплина 1000 метра от място, като постигна 1.07,6 мин. — нов републикански рекорд и най-добро постижение в света за годината! С това Ангелов стана носител на купата „Сердика“.

Постижението на нашия талантлив колоездач вдъхва надежди за едно добро представяне на световното първенство през август в Италия. Но подобни надежди сме хранили и при други случаи. И всичко е свършвало само с тях. Радостта от новия рекорд на Ангелов сега трябва да отстъпи място на голямата грижа за съхранението на добрата спортна форма, която е нужно да достигне нов връх на световното първенство!

Няма място за самоуспокоение! Вече сме плащали неведнъж данък на рекорди, постигнати от наши колоездачи при... определянето на участниците в световните първенства.

ВИЗИТНА КАРТИЧКА НА РЕКОРДОРА: Роден на 27 декември 1952 г. в Бургас. Започва да тренира през 1968 г. Първия си рекорд поставя преди две години през май на 200 метра с летящ старт като юноша — мл. възраст. Състезател в „Черноморец“ [БС]

Веселин ЛЕСИНГЕРОВ
Снимка: Димитър МИХАЙЛОВ

Софийският „Локомотив“ отпадна от борбата за европейско железничарско първенство. „Кайрат“ [Алма Ата] игра с пълни сили, столичани платиха данък на необиграността, на многобройните си пропуски и в края на краищата на... месец юли загубиха с 3:0.

В събота и неделя в столичната зала „Диана“ младежкият ни представителен отбор по свободна борба се срещна със състава на Румъния и постигна победи с 6:4 и 6:3. НА СНИМКАТА: Момент от състезанията през първия ден.

СОФИЯ • СТОЛИЦА НА СВЕТОВНАТА БОРБА

До започването на най-важната спортна проява у нас за годината — световното първенство по свободна и класическа борба — остава още един месец. Само след няколко дни ще бъдат изведени надигралите сбирни пети и ковчезите майстори на борбата от цял свят ще се съберат в трите зали на спортния павилион „В. Левски“. Странно, че на единият от залите за световното първенство по свободна борба (1963 г.) и на европейския шампионат по свободна борба през 1969 г., не е отворен със затворен дъх раздалото първенство. И

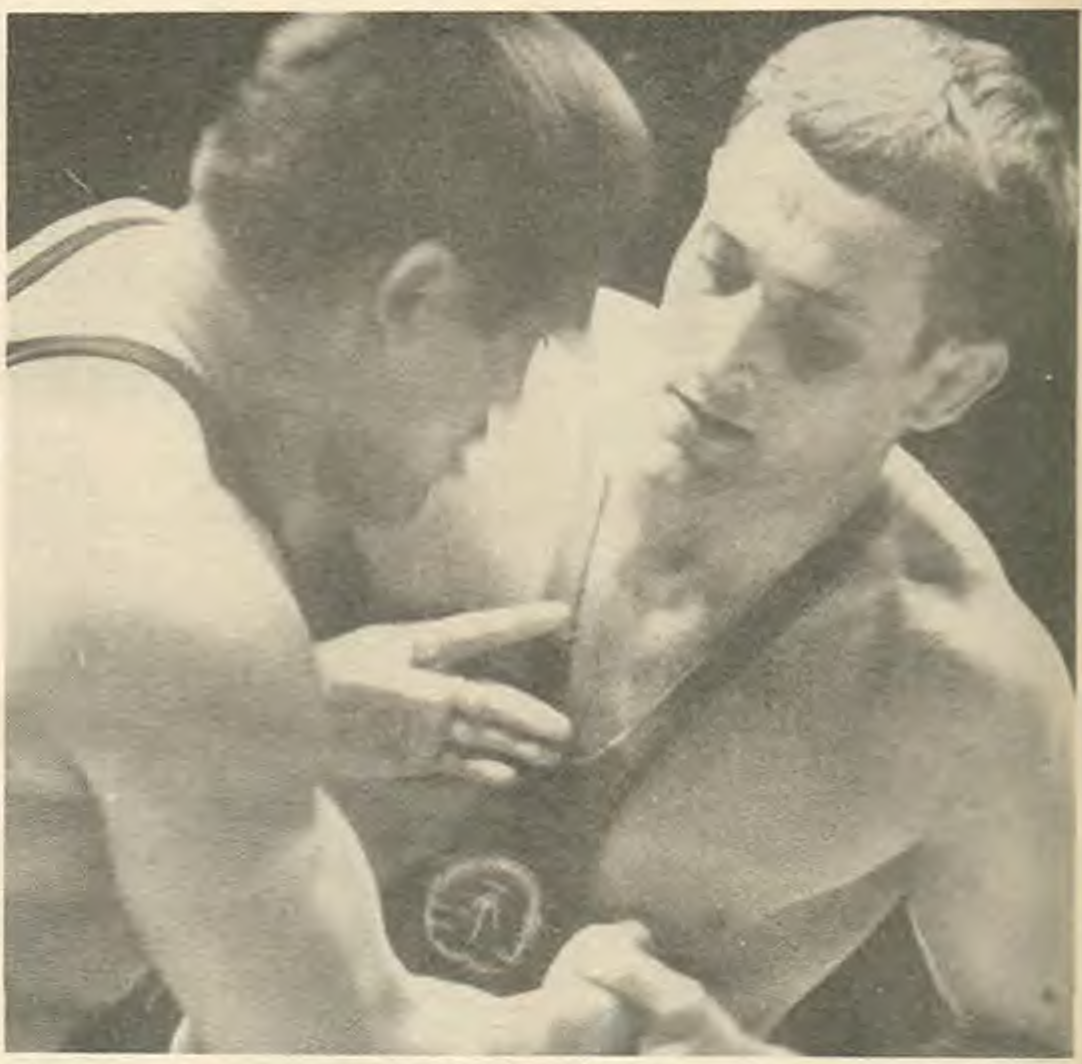
че едновременно на три кръга ли петима с диаметър 9 метра съгласно последните изисквания на международния пра-воник — всеки ден от 10 до 12 и от 16.30 до 21 ч. За да се избегне опасността от дъжд и горещината на слънчевите лъчи в ранните следобедни часове, на стадион „В. Левски“ ще бъде монтирана специална покривна конструкция, която ще даде възможност състезанията да протекат нормално.

ри, ръководители и журналисти.

— Това предполага добра организация...

— Положили сме и полагаме грижи за образцови състезания! С амбиция сме да бъдем добри домакини и за тази цел изградихме Организационен комитет за подготовката и провеждането на световното първенство с председател д-р. Пенчо Кубадински, заместник-председател на Министерския съвет. Вече отпечатане два плаката, посветени на голямата проява, пуснатъ е и специалната значка на първенството, две пощенски марки и специални пликчета, раз-

— Някои подробности в репортажа!
— Право да участват в

Олимпийският шампион по класическа борба Лотар Мец (ГДР)

ТРИДЕСЕТ ДНИ ДО ПЪРВИЯ ГОНГ

ко да кожен, публиката пак трябва да желае успех на нашите борци, пак ще има светла опонатка и чиста, изчистена подкрепа в устре-ми към медалите!

Ангел ЧОЛАКОВ.

— Любителите на борбата у нас с нетърпение очакват предстоящите състезания. Бихте ли разказали какво предвижда програмата на първенството?

първенството имат всички национални федерации, членки на ФИЛА, които са изпълнили финансовите си задължения към нея за тази година. Всяка от тях може да участва с пълни отбори и в двата сти-ла, записвайки в заявката си по трима борци в категория, обаче само един от тях ще има право да се състезава в първенството.

— Колко страни до този момент са изпратили заявки за участие!

— Вече получихме заявки от около 40 страни. Има всички изгледи предстоящото първенство да бъде най-масовото в историята на борбата. Очаква се да пристигнат около 600—650 състезатели, треньо-

лични сувенири, както и богато илюстрирана брошура...

— Кога очаквате първите участници!

— По всяка вероятност те ще започнат да пристигат от 23 август... На първенството се очаква да присъствуват всички членове на ФИЛА начело с нейния председател Милан Ерцеган (Югославия).

— Кои страни се очертават като най-сериозни претенденти за първите места в отборното класиране!

— Конкуренцията ще бъде силна! С амбиции за успех в свободния стил ще са отборите на СССР, Иран, Япония, Монголия, Турция, САЩ и естествено България. Разбира се, в индивидуалното класиране за разпределението на меда-лите ще се намесят и борците от други страни. В класическия стил претенденти ще бъдат хомогенните състави на СССР, ГДР, Югославия, Унгария, Румъния, Полша и нашите представители.

— Нещо за подготовката на българските отбори!

— Те тренират с голямо усърдие и амбиция за достойно представяне. Вещност до старта остава само месец. Едва след завършване на първенството всякакви предварителни прогнози ще добият реална стойност.

Страницата изготвиха:

Александър МАНОВ

Веселин ЛЕСИНГЕРОВ

«КЛАСИЦИТЕ» НА ГДР — С ГОЛЕМИ АМБИЦИИ

Когато миналата година на европейското първенство в Берлин по класическа борба отборът на ГДР зае първо място в класирането, мнозина от специалистите окачествиха този успех като сензационен! Домакините оставиха зад себе си такива реномирани състави като тези на СССР и България... Двама от германския отбор станаха европейски шампиони. — Веллинг (кат. 62 кг) и Кьопферт (68 кг). Освен това генералният секретар на ФИЛА (Международната федерация по борба), а сега неин председател югославиянинът Милан Ерцеган отбеляза: «В класическата борба се появява нова сила — състезателите на ГДР, които за в бъдеще трябва да се имат предвид от специалистите и треньорите на вращащите се страни в класическия стил...»

На световното първенство в София по класическа борба европейският шампион — отборът на ГДР — ще пристигне в пълен състав. Последните сведения гласят, че някои от борците вече са си осигурили паспорт за София, а други все още трябва да докажат надеждите на треньорския щаб. Кой ще видим на софийския телих? Това са двамата носители на златни медали от миналогодишното европейско първенство в Берлин — Веллинг (62 кг) и Кьопферт (68 кг). Почти сигурно е участието и на младия и много амбициозен борец Брексел (до 48 кг). От началото на годината

досега той няма загубена среща, а и спечели убедително шампионската титла в страната си. Треньорите възлагат големи надежди за успешно класиране на отлично подготвения Дрексел! Твърде е възможно и участието на опитния Рудолф Веспер (74 кг), както и на Лотар Мец (82 кг).

На тазгодишния турнир „Никола Петров“ във Варна в категория до 100 кг в отбора на ГДР бе изпробван Албрехт. Новакът не може да се прояви особено много, но въпреки това в предварителната заявка за участие от федерацията по борба в ГДР фигурира неговото име.

В останалите категории все още не е известно кои борци ще участвуват в предстоящото световно първенство в България. Едно обаче е сигурно — класиците на ГДР ще пристигнат в София с големи амбиции да се представят отлично! През последните няколко години те участвуват в много международни турнири и срещи в Европа, изпробват млади състезатели... В 70 на сто от училищата в ГДР класическата борба вече е въведена като задължителен учебен предмет. По-малък е интересът към свободния стил...

Досега състезателите по класическа борба на ГДР са спечелили два сребърни и три бронзови медала на световните първенства. На софийския телих те ще вложат цялото си умение, за да защитят високото си реноми! За тази цел се подготвят отдавна и упорито.

Съгласно програмата, първенството ще се състои на три етапа. А в случай на лоши метеорологични условия!...

— Предвидили сме тази възможност. Състезанията ще протекат на друго място в света тачат та свободната борба, както в Иран! Там борбата действително е масов, народен спорт. Деца, юноши и мъже се борят, за да докажат своята сила и мъжество, своя храброст и умение да побеждават. И това не само из селата, но и в градовете.

През последните 15 години Иран е една от водещите страни в света по свободна борба. Много нейни борци са се окичили с медали и отличия на най-авторитетни международни срещи, турнири и световни първенства. В последните 10 световни шампионата Иран винаги е участвувал с пълен отбор в свободния стил! Два пъти иранците са отборен шампион — през 1961 г. в Япония, където спечелват 5 златни медала и 4 години по-късно в Манчестер — отново с три шампионски титли! В Англия английският отбор отново спечели първото място в класирането с 31 т. Тогава българският отбор се класира втори с 26 т. В последните 10 световни първенства английските борци са взели 20 златни, 10 сребърни и 9 бронзови медала, а неговите славасти борци Тахти и Мовахед донасят голяма слава за страната. Преди две години обаче Тахти загина трагично и сега иранското име в иранската борба безспорно е това на двукратния световен и английски шампион Мовахед, който ще участва на предстоящото световно първенство в София. Неотдавна той сподели: «Българите винаги са били една от водещите сили в свободната борба, винаги са

«БЪЛГАРИТЕ СА СЕРИОЗЕН СЪПЕРНИК»

Иранският национален отбор (св. стил) при първото си гостуване у нас — 1960 г.

влизали в списъка на най-сериозните претенденти за медалите. В продължение на много години аз се срещам в моята категория — 68 кг — с Еню Вълчев. А сега — с неговия достоен заместник европейския шампион Исмаил Юсеинов. Мисля, че и на софийския телих българите ще бъдат едни от най-сериозните претенденти за челните места както в индивидуалното, така и в отборното класиране!

На първенството в София Иран ще се представи с пълен отбор. Спортната обществена в Техеран (а и в цялата страна!) гради най-големи надежди на своя кумир — олимпийския шампион Мовахед. С амбиция за медали ще бъдат и някои други борци: бързият и много подвижен Битарафон (кат. до 48 кг), отличният техник Асади (52 кг), физически здравият Ходжамази (62 кг). В заявката за участие като първа резерва на Мовахед в категория до 88 кг е записан Хорам. Вече е почти сигурно, че в следващата категория — 74 кг — ще се състезава Фарангдуст. В останалите категории иранските треньори все още претеглят всички „плюсове“ и „минуси“ на претендентите...

Иранските борци се отличават със своя ярко изразен нападателен стил, с характерното за тях внезапно „гмуркане“ в краката. Но мнозина от специалистите са на мнение, че физическата им издръжливост не отговаря на чудесната им техника... Така или иначе, иранският отбор ще пристигне в нашата столица с големи амбиции за отлично представяне.

Може би за трети път Валерий Брун ще стане „името на деня“. Брумел го време бе най-добрият спортист на тази планета. Втори път той се прокато автор на книга, която се посрещва с голям интерес сред читателите. За пред него се разкрива кариерата филмов артист. Известният съветски артист А. Лапшин е написал филмов сценарий, предвиждайки за изпълнени главната роля прочутия спорт-

менния за спорта, даващи от известни артисти, винаги представляват интерес за читателите. Ето какво казва за пианския футбол Раф Валоне, играл гога в торинския „Ювентус“: „Ривера мен е Наполеон във футбола! Не видял никога по-добър играч от о. А. „Калари“ без Рива е като вногръцката армия без Ахил...“

дин от най-големите атлети в света, олимпийският рекордьор на дълъг скок, атлетическият състезател Игор Тер-Овсепян е получил званото „Кандидат на алогическите науки“ за своя труд „Талима на тренировката на най-добрият съветски скакачи“.

еле е поверил редактирането на тези спомени на журналиста Орландуарте, като ежедневно му диктува два часа. Запитан защо е избрал имено него, прочутият футболист отговорил: „Един ден на чашка ми зна, че някога е мечтал да стане болист, а не журналист. Нека през него, когато пише за мен, да си въобразява, че е... Пелел!“

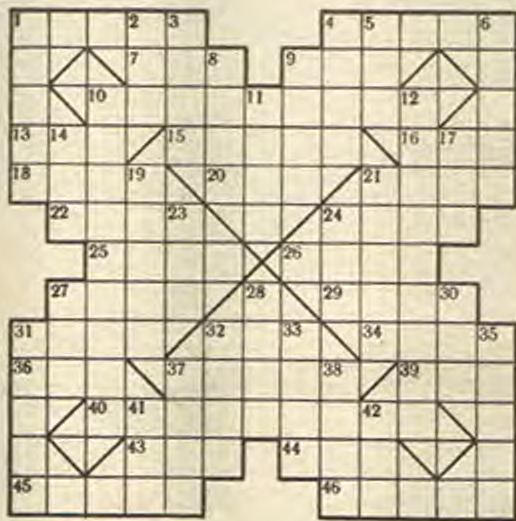
Даже най-известните спортисти по не на установяване на рекорди използват само известна част от своите сили резерви. Този факт е проверен експериментално. Когато възможностите на организма бъдат разкрити експериментално и учените намерят начин за използване на психическото състояние на човека — спортните рекорди ще бъдат и най-смело предвидените и ще тежкоатлетите без усилия овладяват 700 кг в трибоя, скакачи ще преминават летвата, поставена на 240 см, а за бегачите на дълъг разстояние резултатът от 12.30,0 на 1 м ще стане ежедневие.“

ка предвижда директорът на Московския институт за физическа култура и спорт проф. Г. Коробков.

олимпийските игри в Мюнхен през 1972 г. възбуждат още отсега любителите на спорта. Особено нетърпеливи са любителите на леката атлетика. В последно време сред тях си пробил път „модата“ използват най-съвременните електронноизчислителни машини за изчисляване на резултатите. Един такъв експеримент в Мюнхенския изчислителен център преди известно време е дал някои интересни резултати. В таблицата памет на машините бяловожени резултатите на победители във всички олимпиади досега и известно други данни от съвременното състояние на лекоатлетическите дисциплини. Учудващ резултат се получава при дисциплината 400 м гладко бягане. Впрочем прегледайте сами — цифрите в първата колонка са изчислените резултати за Мюнхен, а втората — постиженията от олимпийските игри в Мексико:

Без думи

Жижка", „Ян Хус“ и др. 21. Боксов термин. 23. Река в Англия. 24. Собственото име на „Славелет на Андите“. 27. Род клиноопашати папагал. 28. Пътен знак. 30. Героиня на В. Баум. 31. Определени части от разстояния при спортни състезания. 32. Наша река. 33. Град в Бирма. 35. Вид спортист. 37. Инициалите на световната футболна федерация. 38. Част от спортната игра с определено времетраене. 41. Друго име на рибата каленик. 42. Съкратено наименование на наши армейски културни домове.

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 7

ВОДОРАВНО: 7. Кариера. 8. Коридор. 10. Пат. 11. „ЖСК—Славия“. 12. Фин. 15. „Дунав“. 18. Панов. 19. Филипов. 20. Дейвис. 21. Белини. 24. Горанов. 26. Жеков. 27. Топка. 30. Рим. 31. Лорен Крап. 32. Пас. 35. Токарев. 36. Видиниц.

ОТВЕСНО: 1. Парашут. 2. Тим. 3. Бруст. 4. Копие. 5. Мир (Изабел). 6. Божилов. 9. Алехин. 13. Баскетбол. 14. Гагaneloв. 16. Кирилов. 17. Бобеков. 22. Шамони. 23. Бечиров. 25. Синавио. 28. Хоклей. 29. Париж. 33. Мач. 34. „Ним“.

Коварният замисъл

На диаграмата виждате една любопитна позиция. Фалангата от бели пешки се задържа от черния офицер и положението на белите изглежда безнадеждно след хода на черните: 1... Т61. Сега ако белите се опитат да проведат дама посредством 2. 08Д, получават мат с хода 2... 0:68, но те навярно искат да „отложат“ поражението? 2. г3. 0:г3. 3. ф4. 0:ф4. 4. е5 0:е5. 5. д6. 0:д6. 6. ц7. 0:ц7. 7. 08Д Черните не могат да обявят мат с 0:68, защото си „шах“ от безучастия досега офицер на белите, и се предяват, защото след премеждането на царя бялата дама им взема без наказано топка.

ВОДОРАВНО: 1. Изтъннат наш лекоатлет, европейски рекордьор на 3000 м с преплетствания. 4. Заградено място за езда или за конни упражнения. 7. Икономическа политика, разработена от Ленин през 1918 г. 9. Вид доброначествено кафе. 10. Футболист от „Левски-Спартак“. 13. Град в Норвегия край р. Логен. 15. Седанка. 16. Литературно-публицистичен жанр. 18. Очистен от семето памук. 20. Френска киноантриса („Един мъж и една жена“). 21. Популярен американски боксьор. 22. При футбола — струване на играчи от двата отбора при една от вратите. 24. Безправен роб в древна Спарта. 25. Герой от италиански игрален филм, проектиран у нас. 26. Амониак, чийто водород е заместен с киселина. 27. Свещеният бик у древните египтяни. 29. Собственото име на виден френски писател — комунист (1873—1935). 31. Име на малка планета. 32. Град в Гренландия, край пролива Смит. 34. Река в Якутска АССР. 36. Съветски шахматист, гросмайстор. 37. Бойно поле. 39. Шахматен термин. 40. Световни спортни игри, провеждани през 4 години. 43. Марка източногермански товарни коли. 44. Кубински композитор и педагог. 45. Съветска писателка, авторка на повестта „Четвъртата височина“. 46. Машабно на мален модел.

ОТВЕСНО: 1. Носителят на „Златната обува“ за 1969 г. 2. Румънски футболист от близкото минало. 3. Новина, известие. 4. Африканска осведомителна агенция. 5. При фехтовката — готовност на двама души за борба. 6. Професионален ездач при конни състезания. 8. Кралят на бразилския футбол. 9. Име на златна купа, която се връчва на световния шампион по футбол. 10. Спортна игра с топка във вода. 11. Вид плат с атлантни метални нишки. 12. Елипсовидна бетонна писта за състезания с велосипеди (мн. ч.). 14. Съветски физик-теоретик, носител на Нобелова награда. 17. Отделна игра при тениса. 19. Собственото име на автора на драмите „Ян

ЗАГУБЕН БАС

Фейлетон

От малък си е фукльо, но напоследък Стамо взе да ме лъже къде как ме намери. Срещне ме на улицата и като знае, че от спорт и тигли много не разбира, каже:

— Знаеш ли, снощи играх шах с Джувилон и му взех две партии. От заслужил майстор на спорта да вземеш две партии не е шега работа...

Срещне ме на Витоша и каже:

— Играхме със заслужил майстор на спорта Джувилон в продължение на осем часа. В три партии победих, две взе той и една реми. Срещне ме в кафенето и така, между другото, под хвърли:

— Играхме шах със заслужил майстор на спорта Джувилон и го побях. От четири партии само едно реми можа да направя.

Омръзна ми да го слушам и един ден ми кипна.

— Стига си лъгал бе, кой ти вярвал! Ще бие майстор на спорта той, дете има мозък колкото едно колибри.

— Не те лъжа бе, напоследък, като изкара реми с мене, се радва.

— Иди връзвай други наивници — казвам му. — А щом си толкова силен, бягай да играеш със Спаски за световен шампион!

Той си напљончва пръста.

— Хващаш ли се на бас, че това, което ти говоря за Джувилон, е вярно?

— Хващам се, я. Ще бие той заслужил майстор на спорта! Фукльо.

Обзалагаме се и... губя баса.

Оказва се, че Стамо наистина бие заслужил майстор на спорта Джувилон, рядко му дава партия.

Има само една малка подробност. Джувилон е майстор на спорта по гребане...

Йордан ПОПОВ

НОВО! НОВО!

В „СПОРТ ТОТО 1“
ПРЕЗ ЛЯТНАТА ПОЧИВКА
НА ФУТБОЛНИТЕ ОТБОРИ
ДО ЗАПОЧВАНЕТО
НА ПЪРВЕНСТВОТО
„СПОРТ ТОТО 1“
ПО
ЖРЕБИЕ
ИНТЕРЕСНО И ЛЕСНО
КАКТО ЗА УЧАСТНИЦИТЕ
В „СПОРТ ТОТО 1“,
ТАКА И В „ТОТО 2“
ЗА ДОПЪЛНИТЕЛНИ ПЕЧАЛБИ
във всеки тираж
ПО 12 000 ЛВ

МЛАДЕН САРОВ

Младен Саров е представител на младото поколение футболисти, които все още имат в себе си блясъка на своята игра, но изпитват от това много разочарования. Стигна до момента, когато литературен талант „Дук“ „Вечерна новина“ „Съветски трибуна“, „Съветски“.

Младен Саров се отличава с бърза реакция, подчертана изобретателност и най-важното — с добър вкус при изобразяването на конфликтните ситуации.

Младен Саров завършва първоначално в „Топля слънцето“. В различните кризисно-етични въпроси. Авторът поставя определен етичен проблем в една спортната тема, която ще каже израз на подготвеността от него сбор на разказа и новелта.

равдание и едва тогава да излее яда си. Но сега той бе съвсем друг — сигурно заради това, че всичко в първенството бе свършено вече. И знае, че нервите не ще му помогнат. Той подаде ръка на Гоцето, усмихна се, но усмивката бе пресилена и отрони:

— Добре го догони! Но веднага трябва да избягаш в тълпа...

Гоцето усети как трепери ръката на треньора. И си спомни как преди осем години пак тази ръка го стисна така силно, но тогава ръкостискането бе от радост — в първия мач в мъжкия отбор Гоцето вкара три гола. Сега ръкостискането също бе силно, но го нямаше онова потръпване на дланта, голямото възление, което пътува в жилите след успех...

Гоцето искаше да каже нещо, понечи да отвори уста, но треньорът го потупа по рамото и каза:

— Нищо, нищо не искам да обясняваш. Ще говорим утре...

„Ще говорим утре“ — повтори в себе си Гоцето последните му думи. Утре — то му изглеждаше толкова далеч, това утре го дразнеше. Щяха да го дразнят и големите заглупавия на вестниците: „Един злополучен автогол реши първенството...“ или пък „Аутсайдерът си показа зъбите...“ Гоцето знаеше, че ако утре излезе навън, по улиците ще го срещнат десетки привърженици на отбора. И всеки от тях щеше да се спира зад гърба му и да казва: „Този изяде шампионската ни титла...“

Всичко това премина в съзнанието на Гоцето, докато стигна до дома. И едва тук, пред вратата, той се спря и се запита: „Ами Ели, какво ще каже Ели за този автогол?“ Той знаеше, че мачът е предаван по телевизията. Тя

непренемно го е гледала. И сигурно не е могла да повярва, че нейният „Жорко“, както го наричаше тя, за разлика от зрителите, е способен да си вкара автогол. А когато е чула коментатора да споменава името му, сигурно е плакала. Винаги го е радвала способността ѝ да възприема спонтанно всичко — и радостта, и неуспеха. В такива мигове той откриваше, че в нея има нещо по детски чисто, една неподправена жизнерадостност, която го изпълваше с обич.

Той завъртя бавно ключа и влезе. Посрещна го игривата мелодия на някаква нова естрадна песен. След това вратата на гостната се отвори и към него изтича Ели. Тя се хвърли на врата му и започна да го целува. Гласът на певецата също се заговори около тялото му и те двете — Ели и онази, непознатата от магнитофонната лента — го завъртяха в някакъв луд танц. Гоцето притвори очи. Беше му толкова добре с Ели, но не можеше да разбере защо е тъй весела. „Сигурно не е гледала мача“ — помисли си той и леко я отдръпна от себе си, хвана я за раменете и я погледна в упор:

— Зная, зная — укроти смеха си тя. — Видях всичко...

За пръв път, откакто бяха женени, той се подразни от нейната веселост. Опитва се да си я обясни с желанието ѝ да го утеши, но видя, че в погледа ѝ няма никаква болка и съчувствие.

Ели разбра, че той е мрачен, целуна го (устните ѝ го опариха), отиде до масата, обърна се и каза:

— Знаех, че така ще стане — гласът ѝ бе сдържан, сякаш отпускате по малко от него,

за да ѝ стигне спокойствие да му каже всичко, което си помисли, докато предаваха мача — Вие всички, не само ти, от една седмица насам бяхте шампиони вече. Бихте се изгърдили и казвахте: „Ето, виждате ли — това сме ние...“ — Ели спря и отметна копитата си назад. Той видя в погледа ѝ болката, но не искаше да повярва, че тези думи ги каза тя.

— Не е вярно — опита се да възрази Гоцето, но думите се заплънаха в сумрака, той си пое въздух, но усети как се задушава. Зарекна ядно копчето на магнитофона и гласът на певецата се стопи някъде по средата в лентата.

— Не е вярно ли? — Ели се отпусна на канапето, отпусна се бавно, искайки да потъне някъде много дълбоко, да остане сама със себе си, но очите ѝ бяха отворени и тя ясно видя, че той не иска да се признае за виновен.

Сумракът очертаваше силуетите им и се опитваше да скрие напрежението в очите им. Гоцето погледна през прозореца и му се стори, че всички, които се движат по улицата, му отправят някакво проклятие. Стана му хладно от тази мисъл и се дръпна.

Ели стана и запали лампата. Сетне се усмихна, насила, но се усмихна и той се зарадва, че толкова бързо ѝ е минало.

— Ето, виж — тя му подаде нещо.

— Какво да гледам? — Гоцето взе фиша и на свой ред се отпусна в канапето. Сетне се загледа навън. От отсрещния прозорец две момчета замерваха с хартиени топчета момичетата, които минаваха по тротоара.

— Печелим! Сигурно малцина са предвидили загубата ни — каза Ели и седна до него. Той като насън чу думите ѝ, в началото не можа да го проумее, след това рязко стана и втренчи поглед в колонката, оградена отгоре до долу с червен молив. Тя видя как той задържа очите си на третата среща и как една дълбока бръчка проряза лицето му. Никога не бе го виждала така.

— Жорко — Ели потръпна цялата, — казах ти, че имаш предчувствие и то идваше от вашата самоувереност. Затова заложих и аз на тях...

Гоцето не я чу. Той прегледа още веднъж оградената колонка и му се стори, че всички тези единици, хиксове и двойки ехидно му се усмихват и с пискливи гласове скоропостижно ворничат: „Ако не беше ти, ако не беше ти, ние, ние нямаше да сме доволни...“ Той хвърли фиша на масата и без да вдига глава, пророни:

— Сега може да се предполага, че нарочно съм си вкарал автогол, за да спечеля от тотото, нали? — посегна към цигарите ѝ и за пръв път от толкова време насам запали, димът подразни гърлото му, той се закашля и загаси цигарата.

Ели не отговори нищо, тя закри очите си с ръце и кротко заплака. Искаше да му обясни, че той няма никаква вина за печалбата, че всичко е станало така, случайно. И тогава тя започна да моли бога, макар че никога не бе вярвала в него, дано и други да са заложили за аутсайдера, за да бъде печалбата малка и никой да не разбере. Тя застана до прозореца и също видя момчетата, които с хартиени топчета замерваха момичетата по тротоара. И тогава си помисли, че ще е най-добре да свие фиша на една малка топка и да го хвърли през прозореца...

Илюстрация ПЕТЪР РАШКОВ

Следва да реши дали лидерът ще остане ли противник или в групата на майсторите. Знаете какво напрежение има на терена в такива ситуации — всеки състезател се стреми да даде всичко от себе си, бон се да не сгреша, защото пропуск може да бъде фатален.

И в този мач, от който им трябваше само един гол, за да станат шампиони, той играше добър мач, макар и на необичаен за него терен. Той притвори беше нападател, но сега притвори отиде, че неговото място е в средата. Той видя, че да бъде близко до всяка крачка до вратата, за да помага и натиска на врата... Той вярваше в неговото предчувствие в голмата му рутина.

Той знае да разказвам развитието на целия мач, и знае че спира на онази фатална 82-а минута. В този момент, когато всички съкипници на терена бяха защитниците, се бяха измъкнали напред, докато крило на противника се втурна в топката. Гоцето пръв осъзна необходимостта и тръгна след него. Прово да не забави, крилото бе доста бързо, но Гоцето успя да го заситне и да го засече отпред. Той извърши майсторски топката от краката на противника, но се засуети за малко и реши да си върне на своя вратар; нанесе удар по вратата и едва тогава видя как топката мина покрай Кольо, вратаря, който не бе очаквал този ход, и се спря в мрежата...

Гоцето знае с двете си ръце главата. В този момент той не можеше нито да мисли, нито да каже нещо. Само чу думите на дясното крило на противниковия отбор:

— Браво! Дръж ти, Гоце... Хубав гол!

Той видя как двете очи от зелената трева и погледна над крилото. Искаше му се да каже нещо остро да го наруша, но това не бе в интереса му. Досега десетки пъти го бяха изкарвали, рязко го не позволено, изваждаха го от равновесие, но той никога не бе реагирал грубо. Защото си имаше една своя философия за спортменството — едно безпомощните състезатели прибягват към грубост. Това той казваше и на младите играчи. И те го слушаха...

Когато срещата завърши, Гоцето чу от трибуните как публиката го осиривка. Всяко едно от тези смирания и подвиквания го дразнеше. Той не виждаше очите на викащите от трибуните, но знаеше какво се таи сега в тези очи. Гоцето често се питаше защо зрителите го гледат — играеш ли добре, въздигат те до небесата, а сбиркаш ли съвсем малко, годин са да те разкъсат на парчета! Или може би те никога не грешаха? Не, трудно му бе да си отговори на този въпрос...

Сега той вървеше последен. Знаеше, че в близкото бъдеще ще се въздери пълна тишина. Тишина, в която ежикът тегне като броня. На Гоцето му се струваше, че няма да му стигнат нито, за да свали от гърба си зеленилката от под фланелка.

Треньорът седеше на един стол и чакаше. Изглеждаше всеобщо поотделно и шумно държеше от цигарата. Гоцето видя за миг очите му — сияние им давят изглеждаше огнен, като никне от запален спирт. Знаеше, че сам е станал за този огън. „Викновен съм! Да, ел елик!“ — искаше да извика той, но устата му не отвори.

— Това е, когато се играе самонадеяно — треньорът натърти на последната дума, стана от стола и приближи към Гоцето. Остана на място очакваща да се случи нещо, треньорът да се развика, но те с изненада забележи, че гласът му бе спокоен. Може би изненада, може би искаше да чуе някакво оп-

СЕДЕМ ПРОБЛЕМИ В ЕДИН СБОРНИК

Как по-бързо да достигнат до спортисти и треньори, до спортната общественост онези научни резултати, които могат да ускори развитието на физическата култура? Един отговор на този въпрос е излезлия неотдавна от печат сборник „Психология, социология, педагогика и спорт“, в който са включени трудове на научни работници от научноизследователски център при ВИФ „Г. Димитров“.

Още първата статия поставя интересен проблем: механизъмът на психическата устойчивост у спортиста, разработен от старши научния сътрудник първа степен и к. п. н. Болю Първанов. Той посочва някои способи за преодоляване на характерни трудности при тази специфична работа с отделни състезатели. Засегнат е и въпросът за планирането на психическата подготовка.

Ст. н. с. Елисавета Генова третира само оценката като основа, върху която спортистът формира своята увереност, а ст. н. с. Ст. Попов разглежда спорта като социално

явление. По данни от конкретното изследване на Института по социология при БАН (4546 анкети) и с. Ангел Стойчев изследва състоянието на спортовете сред трите основни социални групировки — работници, кооператори и служещи, отношението на обществото към спорта и пр. Състоянието на физическата култура сред нашата учаща се младеж се засяга в статията на н. с. Мария Гошева. Адриана Дъчева коментира някои социални аспекти на олимпийските игри, а патриотичното и идейно-политическото възпитание на спортистите се разглежда от н. с. Лилия Панайотова.

Интерес представлява и приложената библиография на научни трудове на секцията „Психология и социология на спорта“ и отделите „Пропаганда и агитация“ и „Наука“ при ЦС на БСФС.

- В СЛЕДВАЩИЯ БРОЙ:**
- СПАРТАКИАДАТА В СССР
  - ЮБИЛЕЯТ В БЕЛИЯ ГРАД
  - ПРЕД НОВИЯ ШАМПИОНАТ ПО ФУТБОЛ
  - ШЕСТИМА ИГРАЯТ ЗА ПОБЕДА
  - СТАДИОН ДО ЗАВОД

ФУТБОЛНИЯТ ОТБОР НА Локомотив * Пловдив

ФУТБОЛИСТИТЕ НА „ЛОКОМОТИВ“ (ПЛОВДИВ), ЗАЕЛИ ЧЕТВЪРТО МЯСТО В ТАЗГОДИШНОТО РЕПУБЛИКАНСКО ПЪР-ВЕНСТВО И ФИНАЛИСТИ ЗА КУПАТА НА СЪВЕТСКАТА АРМИЯ: КЛЕКНАЛИ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО) — МИЛКО КЕКИН, ВАСИЛ ВАЛЕНТИНОВ, ГЕОРГИ ВАСИЛЕВ, ХРИСТО БОНЕВ, ВАСИЛ АНКОВ, ИЛКО ТОДОРОВ, БОРИС ПАВЛОВ; ПРАВИ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО) — ГЕОРГИ ВЪЛКОВ, ПЕЙКО МАНОВ, ИЛКО БЕКЯРОВ, ГЕОРГИ ХРИСТАКИЕВ, СТАНЧО БОНЧЕВ, ТОДОР ПАУНОВ, НЕДЯЛКО СТАМБОЛИЕВ, ГАНЧО ПЕЕВ, ДИМИТЪР ГЕНОВ.

СТАРТ
ЗА ВАШИЯ АЛБУМ

ПРАВИ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): БОГДАН ДИМИТРОВ — ОТГОВОРНИК НА ОТБОРА, НЕДКО НЕДЯЛКОВ, КИРИЛ АНАНИЕВ, ВАСИЛ СЕРАФИМОВ, КОСТА ИСАКОВ, ВЛАДИМИР ИЛИЕВ, АНГЕЛ АНДРЕЕВ, ПАВЛИН ЦЕРОВСКИ, ТОДОР КИРИЛОВ, ВЕНЦИ ГИГОВ, ГЕОРГИ АНТОВ, КИРИЛ АНГЕЛОВ — ТРЕНЬОР; КЛЕКНАЛИ: ВАСИЛ ГЕОРГИЕВ, ИЛИЯ ГЕОРГИЕВ, ХРИСТО ТЕРЗИЙСКИ, ГЕОРГИ ГЕОРГИЕВ — КАПИТАН, САШО ГЕОРГИЕВ, САШО НИКОЛОВ, ПАНО БЕЛИШКИ, ВАЛЕНТИН НОНОВ, СТОЯН СТОЯНОВ.

**ЖСК-СЛАВИЯ
ЮНОШИ
МЛАДША
ВЪЗРАСТ
РЕПУБЛИКАНСКИ
ШАМПИОН
ПО ФУТБОЛ**

